

Odhalení kostlivce z roku 1888 ve skříní adventistů s. d.

Odpečetění tajemství zasedání Generální
konference v roce 1888 v Minneapolis

Norman Bradley

Část 1.

Tento článek může být těžký na pochopení, pokud jste nebyli vychováni jako adventista sedmého dne; je však plný velmi důležitých informací. Vždy existovalo jakési mystérium toho, co se skutečně stalo na zasedání generální konference v Minneapolis v roce 1888, a které církvi adventistů sedmého dne způsobilo takový otřes. Za posledních 120 let o něm bylo napsáno mnoho knih a článků.

Tento článek obsahuje spoustu negativních věcí, které mají vznášet obvinění proti minulým vedoucím naší církve. Několik jmen viníků však bude exponováno. Vedoucí církve v posledních letech toto špatné vyučování nevědomky udržovali. Pokud nebudou prozkoumávat archivy a materiály z roku 1888 od Ellen Whiteové a dále také původní Jonesovy a Waggonerovy spisy (nejen ty cenzurované), možná nebudou vědět, co tento článek odhaluje.

Jsem si jist, že většina dnešních vedoucích adventistů sedmého dne jsou čestní bohabojní

muži a pokud zůstanou věrní svému povolání, pak pomohou napravit toto chybné učení, které v naší církvi stále převládá. Toto špatné učení, které začalo dlouho před rokem 1888, ale v oné době určitě propuklo, velmi pravděpodobně zadržuje tzv. Pozdní dešť tak, aby dnes na Boží lid nedopadal. To může být napraveno a taky k tomu dojde, Bůh se o to postará. A ďábel proti tomu bude válčit, jak to dělá vždy, když se pravda dostává na světlo.

V mém výzkumu se stále objevovala řada jmen, například Ellet J. Waggoner a Alonzo T. Jones, které jejich bratři pokárali a kteří v roce 1888 byli skutečně považováni za dva potíživé na západním pobřeží. K jejich cti to byli spoluzakladatelé časopisu *Signs of the Times* (*Znamení doby*). Tito muži však byli vylíčení jako fanatici a mladí usmrkanci (povýšenci) od vedoucích představitelů Generální konference, jako jsou: George Butler, předseda generální konference, Uriáš Smith, redaktor periodika *Review and Herald*, starší Morrison, předseda konference v Iowě a mnoho dalších významných mužů.

Nebyli to sice zlí lidé, avšak přesto se několik let chovali velmi špatně vůči poselství Waggonera a Jonese a také proti Ellen Whiteové poté, co se postavila na stranu právě Jonese a Waggonera. Záznamy ukazují, že ti hlavní hráči, kteří volali po poctivějším výkladu Písma, nakonec sami rezignovali kvůli škodě dobré věci. Proti nim stála přesila, byli znevažováni a nakonec se nechali odradit od boje, protože věděli, že jde o prohranou bitvu, a ta mohla vést k tvrdým pocitům a dokonce ke ztrátě duší.

Škoda, jež byla způsobena jejich kauze v roce 1888, nebyla nikdy napravena, a to ani do současnosti. Bylo napsáno mnoho knih, které říkaly, že k ní došlo, ale skutečnost, že jsme stále tady na zemi, dokazuje opak. Církev stále trpí ztrátou toho, co mohlo být (*Svědectví*, sv. 8, s. 104-106). Tato ztráta málem zlomila srdce Ellen Whiteové. Naděje na to, co se mohlo stát, kdyby Pán nezastavil Pozdní déšť, byla ztracena; ten déšť přestal padat kvůli do očí bijícímu, odmítnutí poselství a projeveným cynickým postojům, ale o tom později. Za pár krátkých let byla připravena scéna pro návrat Pána. Pokud by této církvi bylo dovoleno přijmout ta poselství Jonese a Waggonera, vylítí Ducha svatého a hlasité volání by ohlašovaly poselství Tří andělů, stejně jako poselství posledního anděla ve Zjevení 18. Svět by byl volán k pokání - - Pán byl býval

E. J. Waggoner

mohl přijít.

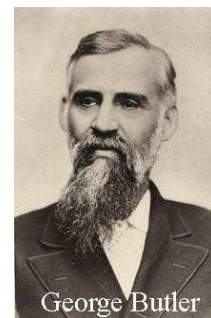
Zákony v listu Galatským

Již dlouho před rokem 1888 se vedla diskuse o otázce, na který zákon se Pavel odvolával v listu Galatským. Šlo o morální zákon nebo obřadní (ceremoniální) zákon? Příliš mnoho naší dnešní teologie je výsledkem jejich nesprávných rozhodnutí týkajících se těchto dvou zákonů.

Celá tato situace byla chytrým ďáblovým plánem, jenž satan začal organizovat 20 nebo 30 let před rokem 1888. On věděl, co přijde, a začal tlačit na vedoucí církve, aby učinili špatné rozhodnutí o těchto dvou zákonech v knize Galatským. Během tohoto období 20–30 let se o tomto tématu vedly ostré spory. Ti církevní vůdcové nebyli ochotni se změnit, přestože se ukázalo, že jsou v omylu. Tohle se poté stalo základem onoho velkého pozdvižení v roce 1888.

Následují úvodní myšlenky z knihy předsedy Generální konference, totiž knihy staršího George Butlera:

„Který zákon je hlavním předmětem apoštolova projevu v epištole Galatským? Jedná se o morální zákon? Nebo jde o předobrazný nápravný systém a zákony příznačně židovské? Možná nikdy v celé historii našeho díla nebyla teologická otázka, o které by mezi naší služebností a předními bratřími došlo k takovým neshodám. Takové rozdíly existovaly víceméně s různými fázemi od vzniku poselství a občas byly s větší či menší vřelostí diskutovány. V jiných obdobích byly mlčky ponechány nedotčeny. Aby se zabránilo hořkosti citu mezi bratry, tak se obecně uplatňuje vzájemná snášenlivost.“ *Zákon v knize Galatským*, George Butler, 1886.

George Butler

Toto je originál. Já s tím jsem OK, vy jste s tím OK - jinak neříkejte nic.

„Bratři ve vedoucích funkcích byli na obou stranách té otázky. V rané historii díla je pravděpodobné, že velká většina z nich přijala názor, že morální zákon byl hlavním předmětem Pavlovy úvahy v knize Galatským.

V pozdějším období v tomto ohledu však došlo k náhlé změně. A to když se někteří naši přední bratři, na které se naši lidé ve zmatečných otázkách někdy dívali jako na bezpečné poradce, vzdali názoru, že se diskutuje hlavně o morálním zákoně, a zaujali stanovisko, že jde o ceremoniální zákon. Mnoho dalších, kteří přišli později, aby se na díle podíleli, přijali ten pozdější názor se silnou důvěrou. Bylo by docela obtížné zjistit srovnání podle čísel na obou stranách; ale podle nejlepšího úsudku pisatele (a jeho příležitosti k vytvoření spravedlivého názoru nebyly chudácké), on by řekl, že v současné době zastávají tento názor nejméně dvě třetiny našich duchovních.“ *Zákon v knize Galatským*, George Butler, 1886.

Později si probereme jejich nesprávné důvody pro změnu z morálního na ceremoniální zákon v listě Galatským.

Zde jsou dva citáty z Waggonerova protidůkazu vůči Butlerově knize o ceremoniálním zákoně. On dokazoval, že Butlerova interpretace byla nesprávná.

„Musím se vrátit na desátou stránku a všimnout si výrazu, který nacházím ohledně relativního postavení Židů a pohanů po ukončení obřadního zákona: - [Butlerův citát na desáté stránce] „Proto už nebylo vhodné stále udržovat dělící zed' mezi nimi a ostatními. Všichni nyní stojí v Božích očích na stejné úrovni. Všichni se musí k Němu přibližovat skrze Mesiáše, který přišel na svět, jedině skrze Něj mohl být člověk spasen.“ “ Ellet J. Waggoner, 1888, *Evangelium v zákoně Galatským*.

Zde se již Waggoner ohrazuje.

„Chceš tímto naznačit, že někdy byla taková doba, kdy se některý lid mohl přiblížit k Bohu jinak než přes Krista? [12] Pokud ne, potom toto vyjádření neznamená nic. Tvá slova jakoby naznačovala, že se lidé před prvním příchodem přibližovali k Bohu prostřednictvím obřadního zákona a po něm skrze Mesiáše, ale musíme jít mimo Bibli, abychom našli nějakou podporu pro myšlenku, že se někdo někdy mohl přiblížit k Bohu jinak, než přes Krista – totiž **Am 5:22**; **Mich 6:6-8** a mnoho jiných textů nezvratně ukazuje, že samotný obřadní zákon nemohl nikdy umožnit lidem, aby přišli k Bohu. Tyto body přijdou později znovu.“ Ellet J. Waggoner, 1888, *Evangelium v zákoně Galatským*.

Waggoner nyní pokračuje v Butlerově knize k diskusi o jeruzalémském koncilu ve Skutcích 15, aby ukázal, že Butler neuměl rozlišovat mezi morálními a obřadními zákony.

„Opravdu věříš tomu, že ten sněm úplně ignoroval deset přikázání? Jestliže ano, můžeš mi říci, přestoupením kterého zákona je smilstvo? Je to totiž jedna ze čtyř věcí, které sněm zakázal (**Sk 15:29**). Velmi jasně si

vzpomínám na jakýsi jasný rozhovor [13] na toto téma, který jsi měl na Generální konferenci, a na nějaké ještě jasnější svědectví od sestry Whiteové, o čem všem jsem si myslel, že je to velmi výstižné. Dokazoval jsi z Písma, že sedmé přikázání může být porušeno dokonce i pohledem anebo touhou srdce. A přece tvrdíš, že sněm, který zakázal smilstvo, úplně ignoroval deset přikázání. Je pro mě naprosto nepochopitelné, jak můžeš něco takového prohlásit po přečtení **Skutků 15**. “Ellet J. Waggoner, 1888, *Evangelium v zákoně Galatském*.”

Waggonerova kniha dále ukazuje, že morální zákon je převládajícím zákonem v listě Galatském. Zákon proti smilstvu je zákonem ustanovení/nařízení, který vysvětloval 7. přikázání. Ony jsou součástí morálního zákona.

Ellen Whiteová měla zpočátku stejné smýšlení jako vedoucí církve. Měla v té době za to, že zákon v Galatském byl ceremoniálním zákonem; ale jak čas plynul, viděla, že se mohou mýlit. „A to bylo poprvé, co jsem si začala myslet, že přece jen možná nezastáváme správné názory ohledně zákona v listu Galatském, neboť pravda si na svou podporu nevyžaduje takového ducha“. O něco později řekla, že tam byly oba zákony, ale že morální zákon převládal. Vybraná poselství, sv. 1, str. 234.

Postupně se tento problém stává komplikovanějším. V před-sezeních došlo ke střetu mentálních nastavení a o schůzkách, které se v té době konaly, nemáme žádné záznamy. Buď je tehdy nezaznamenali, nebo kvůli závažnosti bitvy, která se odehrála, bylo rozhodnuto záznamy zničit nebo skrýt před církví. Já osobně věřím, že byly zatajeny, protože pozdější autoři psali o událostech, ke kterým došlo během tohoto zasedání. Dalším důvodem, proč se domnívám, že byly ukryty, je podle snahy staršího Roberta Wielanda získat určité informace. Staršímu Robertu Wielandovi byl totiž ve třech různých časových obdobích odepřen přístup k záznamům archivu, zatímco dělal bádání pro svou knihu *Rok 1888 přezkoumán*. Proč? Proč by komukoli měl být odepřen přístup? Díky tomuto to vypadá, že se něco skrývá.

Ve výsledku toho jsem musel tento příběh sestavit z mnoha spisů, které máme po roce 1888. V archivech adventistů sedmého dne a ve čtyřech svazcích *Materiály z roku 1888* od Ellen G. Whiteové je spousta těchto spisů.

Zapojeny jsou dvě témata či subjekty

Do tohoto sporu jsou ve skutečnosti zapleteny dvě různá témata resp. předměty. Jedním z nich je cosi týkající se „něčeho“, co se odehrálo v před-sezeních, a co bylo pro vedoucí bratry nepřijatelné. O tomto „něčem“ bylo tolik neshod, že to vedlo k tomu, že na následném zasedání Generální konference v roce 1888 církevní vedoucí odmítli Waggonerovo učení „Spravedlnost z víry“. Tohle však způsobuje problém při dešifrování toho, o kterém předmětu resp. tématu se mluví v mnoha spisech, které jsou pilnému studentovi dosud k dispozici.

Ať bylo to první „něco“ cokoli, mělo to tak zavrženíhodnou povahu, že se pocity staly výbušnými! Nikdo mu nedá jméno, kromě toho, aby jej nazval „tamten předmět“, téma

„něčeho“, které se stalo. Butler ve své knize zmiňuje potřebu zachovat jednotu v kontroverzních tématech, ale Jan Pavel II. a Benedikt XVI. říkají totéž. Někdy se tomu říká: *Jednota v rozmanitosti*. Na chvíli to může být užitečné, ale ve skutečnosti se nic nevyřeší, dokud se záležitost znovu nevznesne - možná v lepší době, kdy nálady vychladnou.

Dopis A. T. Jonese k C. E. Holmesovi z 12. května 1921 ilustruje toto myšlení na toto záhadné téma „něčeho“.

„Nedokážu teď jmenovat nikoho, kdo na tom setkání v roce 1888 otevřeně přijal pravdu (samozřejmě kromě Ellen Whiteové). Ale později mnozí řekli, že jim to velmi pomohlo. Jeden vedoucí z Battle Creeku na tomto setkání po jedné z přednášek Dr. Waggonera řekl: „Nyní bychom na to všechno mohli říci Amen, pokud je to všechno, co mělo být. Ale tam daleko dole ještě něco musí přijít. A to nás má vést k tomu, že... A když řekneme amen na toto, budeme muset říct amen na tamto, a pak jsme chyceni“... „Dopis od A. T. Jonese k C. E. Holmesovi, 12. května 1921.

Tohle prohlášení nebylo možné učinit, pokud by ono téma či předmět bylo pouze o neurčitěm výrazu, jako je „*Ospravedlnění z víry*“. Co to znamená? I dnes existují dvě nebo více vysvětlení. Ne, muselo to být o nějakém tématu, které ten vedoucí nebude jmenovat. Věřím, že tento církevní vedoucí byl jedním z oponentů, kteří byli proti Waggonerovi a Jonesovi. Pokud by to byl Uriáš Smith, velmi dobře tomu odpovídal předmět či téma ustanovení/nařízení.

V roce 1893, kdy se diskutovalo o tématu vepřového masa za použití ustanovení/nařízení v 5. Mojžíšově 14:8, Uriáš Smith výslovně odmítl použitelnost Mojžíšovského rozlišení:

„Domníváme se, že je lepší důvod, na kterém bychom mohli spočinout [zákaz konzumace vepřového masa] než ceremoniální zákon té bývalé dispensace, protože když přijmeme, že tento zákon je i nadále závazný, musíme jej přijmout celý (všechno), a pak bychom si naložili mnohem více, než jsme schopni zvládnout.“ Rukopis, vydání 852, (*Uriah Smith, "Masa čistá a nečistá," Review and Herald, 3. červenec, 1883*)

Konzumace vepřového masa je ustanovení/nařízení, takže to „všechno“ musí znamenat zbytek ustanovení/nařízení včetně onoho záhadného tématu (pravděpodobně svátky).

Někdy se výrok „ten předmět/to téma“ používal pro *Spravedlnost z víry* a někdy se odkazoval na „předmět něčeho“ v předsezení. To ztěžuje rozhodování, na kterou schůzku se odvolávali. Výsledkem je, že jsem studoval různé myšlenkové pochody obou skupin a zjistil jsem toto: Vedoucí bratři se ve své mysli utvrdili, že obřadní/ceremoniální zákon byl tím Zákonem v listu ke Galatským. To zahrnovalo ustanovení/nařízení, které Butler nazval „občanskými zákony, které Bůh dal Mojžíšovi, aby vládl Izraeli.“ To jsou ty zákony, které starší Butler příslovečně přibil na kříž.

Co říká Ellen Whiteová na ustanovení/nařízení? Následující citát byl napsán 13 let před rokem 1888.

„V důsledku neustálého přestupování byl morální zákon zopakován v hrozně vznešenosti z hory Sinaj. Kristus dal Mojžíšovi náboženská pravidla, která měla být součástí každodenního života. Tato ustanovení byla výslovně dána, aby střežila (chránila) Desatero. Nejednalo se o stínové předobrazy, které měly vymizet s Kristovou smrtí. Měla být pro člověka závazná v každém věku až po věčnost. Tyto příkazy byly vymáhány mocí morálního zákona a jasně a jednoznačně tento zákon vysvětlovaly.“ *SDA Bible Commentary*, Vol. 1, p. 1104.6.

George Butler, předseda generální konference, tento citát Ducha proroctví očividně nikdy nečetl, nebo ho zkrátka ignoroval, stejně jako to učinil s mnoho svědectvími o zdravotní reformě, která mu byla poskytnuta. *1888 Materials*, Vol. 1, pp. 192-193.

Co na tohle říká Waggoner? V komentáři ke Galatským 4 ve své knize Radostná zvěst (The Glad Tidings) na str. 98 cituje Malachiáše 4:4 (3:22) „Pamatujte *na* zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorébu, ustanovení a nařízení pro celý Izrael.“ Waggoner považoval tato ustanovení a nařízení za jeden zákon ve všech svých spisech. Církevní vedoucí na druhé straně nepřibíjeli na kříž všechny zákony, jako je např. manželství, morálka, desátek, některé zdravotní předpisy atd. Na kříž přibíli jen ty, které nechtěli dodržovat.

Toto je pohled Ellen Whiteové na ty, kteří si vybírají cestu skrz Bibli. „Neexistuje žádný smrtelník, který by žil; nezajímá mě, kdo to je, ani to, jaké je jeho postavení, kterého Bůh zmocnil, aby si přebíral a vybíral v Božím Slově. *SDA Bible Commentary*, Vol. 7, p. 919,2. „Chceme, aby nikdo neřekl:„ Tohle odmítnu a toto přijmu, “ale chceme mít bezvýhradnou víru v Bibli jako celek a jako takovou, jaká je. *SDA Bible Commentary*, Vol. 7, p. 919,9.

Pokud ustanovení/nařízení byly onou velkou otázkou, pak musíme zjistit, které z ustanovení oni nechtěli přijmout.

Ztracený článek na téma Zákon

Ellen napsala jistý článek o zákoně asi před 20 lety a nemohla si vzpomenout, co v něm stálo. Možná, že jeho ztráta byla z Božího dopuštění. Možná článek vysvětloval „téma něčeho“, co mohlo být předloženo pro pozdější generaci. Ellen Whiteová přirovnala odmítnutí pravdy ke zkušenostem Izraelitů, kteří museli čekat dalších 40 let, než dostali další šanci na vstup do Zaslíbené země. EGW požádala svoji kancelář o pomoc, aby našli ten ztracený článek o zákoně, ale po dvouletém hledání jej nikdy nenašli!

„Mám ti co říct, co už bych neměla zadržovat. Dosud jsem marně hledala jistý článek, který byl napsán téměř před dvaceti lety v souvislosti s „přidaným zákonem“. Četla jsem to staršímu [J. H.] Waggonerovi. Tehdy jsem mu řekla, že mi bylo ukázáno, že jeho (Waggonerovo) postavení ohledně zákona bylo nesprávné, a z prohlášení, která jsem k němu učinila, on o tomto tématu po mnoho let mlčel. *1888 Materials*, Vol.1, p. 21

J. H. Waggoner byl Elletův otec. Mluvila s církevními vedoucími a dále řekla:

„Nyní zde zazněla slova, že toto setkání vedl starší Ellet J. Waggoner. Copak vám nepředložil slova Bible? Čím to je, že jsem ten rukopis ztratila a po dva roky jsem ho nemohla najít? Bůh v tom má záměr. On chce, abychom šli do Bible a získávali důkazy z Písma. Najdu článek znovu a představím vám jej. Ale toto vyšetřování musí pokračovat. Jediným cílem, který jsem měla, bylo, aby se nashromáždilo světlo a dovolilo se Spasiteli, aby přišel. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 153.

Zjevení 3:20 je hlavním novozákonním odkazem na to, aby laodicejská církev vpustila Spasitele dovnitř, anebo, jinak řečeno, aby držela Spasitele za dveřmi v době, kdy chtěl jít dovnitř.

Údajně hledaný rukopis Ellen Whiteové nebyl nikdy nalezen. Později, když vzplanuly nálady a jak brzy uvidíme, když byl potupen Duch svatý, ona naznačila, že by od tématu měli upustit.

Pokud by ten ztracený článek souhlasil s názory E. J. Waggonera na Zákon v Galatském, v té době by to bylo bývalo vyvolalo mnohem větší kontroverzi, než která již nastala. Z mého čtení listu Galatským souhlasím, že se tam nacházejí oba zákony, ale převládajícím zákonem je morální zákon, včetně ustanovení/nařízení. Ellen Whiteová se na tom později také shodla. {Vybraná poselství sv. 1, str. 234} Waggonerova kniha jako protidůkaz (v archivech) k Butlerově knize o Galatských to jasně vysvětluje. Téma zákona v listu Galatským nebylo stále po mnoho let otevřené pro diskusi.

V roce 1902 Ellen Whiteová napsala dopis bratru Bollmanovi, což byl vedoucí nakladatelství na jihu. Vysvětlila mu, že spor o zákon v Galatském nikdy neměl být zkouškou.

„Dohadovali se o záležitostech bez zvláštního významu, které nebyly dány Pánem jako zkoušky, a setrvali na svých názorových rozdílech, až se tyto rozdíly staly horami, které je oddělovali od Krista a od sebe navzájem, a které ničili jednotu a lásku.“ *1888 Materials*, Vol. 4, p. 1795.

—Hrozí nám, že se spadneme do podobných chyb. Nikdy by se nemělo schvalovat to, co Bůh nedal jako zkoušku, jak se to stalo u předmětu zákona v listě Galatským. Byla jsem poučena, že hrozný zážitek z konference v Minneapolis je jednou z nejsmutnějších kapitol v historii lidu, který věří v přítomnou pravdu. Bůh zakazuje, aby se předmět těchto dvou zákonů znovu zburcoval, jak tomu tehdy bylo. Někteří ještě nejsou uzdraveni ze svého zběhnutí a ponořili by se ještě jednou do tohoto tématu. Pokud by to však udělali, rozdílné názory by opět vytvořily rozdělení. Tuto otázku nelze znovu oživit. *1888 Materials*, Vol. 4, p. 1796.

Pokud EGW zahrnula odbočování v diskusi natolik, že ze záležitostí, které nejsou zvláště důležité, aby se nestaly zkouškou obecnosti, určitě souhlasím. Nemělo by to být zkouškou společenství a nikdo by neměl být opovrhován, zadržován od církevního úřadu ani vyloučen jenom proto, že jeho názory se liší od názorů jiných na zákon v Galatském.

Její prohlášení je jasné, že by se s ním nemělo zacházet – „tak, jak tomu bylo tehdy“. Takovou zlostnou a jízlivou reakci bychom už nikdy neměli zažít. Na druhou stranu, v určitém čase „toto vyšetřování musí jít kupředu“ a „světlo by se mělo nashromáždit.“

Nespatřuji ty dva zákony v Galatském jako nějakou zkoušku, ale něco v tom zákoně je příčinou nesprávného učení v naší církvi. Tohle by mohlo být zodpovědné za to, že Pán má zpoždění.

„Jaké povinnosti má v takové situaci posel pravdy? Má z toho snad vyvodit, že nemůže pravdu hlásat, protože lidi vede jen k tomu, aby se vyhýbali jejím požadavkům nebo proti ní bojovali? Ne, podobně jako dřívější reformátoři nemá právo ponechat si svědectví Božího slova pro sebe jen proto, že vyvolává odpor. Svědectví pro víru, které přinesli věrní a mučedníci, bylo zaznamenáno pro užitek následujících pokolení. Tyto životní příklady svatosti a vytrvalosti byly zachovány proto, aby dodaly odvahu lidem, které Bůh nyní povolává, aby o něm svědčili. Bůh jim dal milost a poznání pravdy ne proto, aby si ji nechali pro sebe, ale proto, aby jejich prostřednictvím poznalo Boha co nejvíce lidí. Svěřil Bůh poselství také svým služebníkům v tomto pokolení? Pak by je měli předat okolnímu světu.“ Velký spor, str. 459.1 (VDV 300.1).

V zákoně však došlo k neshodě ohledně něčeho, co Waggoner představil na přípravných zasedáních (před-sezení). **To je ten kostlivec ve skříni!** Ve skutečnosti jistě platí, že pokud je zákon v Galatském morální, jak věřili Waggoner a Jones, pak to má co do činění s určováním toho, co je ta *spravedlnost*, kterou máme přijmout vírou – tohle je to, co církevní vedoucí nepřijali.

Spravedlnost z víry odmítnuta

Ďábel v tomto zápase bojoval o svou existenci. Protože kdyby vedoucí bratři přijali toto nové učení o *spravedlnosti z víry*, které představili Waggoner a Jones a které Ellen Whiteová odsouhlasila, pak by začal velmi hustě padat Pozdní déšť. Hlasité volání by byl vydáno a svět by byl varován a Kristus by během pár krátkých let býval přišel.

„Čas zkoušky je právě na nás, protože hlasité volání třetího anděla již začalo ve zjevení spravedlnosti Krista, Vykupitele, jenž promíjí hříšníkům. Toto je začátek světla anděla, jehož sláva naplní celou zemi. *Review and Herald* 22.11.1892

Boží přikázání reprezentují/představují Jeho spravedlnost. (Viz Žalmy 119:172)

Nechcete se zbavit předem utvořených představ a přijmout tuto pravdu. Má svůj velký podíl na zdůvodnění opositice, jak se projevila v Mineapolis proti Pánovu poselství skrze bratry (E. J.) Waggonera a (A. T.) Jonese.

Povzbuzením této oposice se podařilo satanovi ve velké míře odloučit od našeho lidu zvláštní moc Ducha svatého, kterou by jim Bůh rád propůjčil. Nepřítel zabránil, aby získali schopnost, která by jim umožnila přinášet pravdu světu, tak jako ji hlásali apoštolové v období po Letnicích. Bylo zabráněno, aby světlo svojí slávou osvítilo celou zemi a kvůli akci našich vlastních bratrů bylo ve velké míře odňato světu. 1SM234-235.

„Jak se ukázalo, Pozdní déšť, který začal padat, byl zadržen Bohem a kvůli odmítnutí vedoucích se této církvi nepodařilo přejít do Zaslíbené země. Místo toho byli stočeni zpět, aby bloudili pouští, jako to udělali Izraelité u Jordánu. „Nevěra, reptání a vzpoura zdržovaly starý Izrael před vstupem do Kanánu za 40 let. Ty samé hříchy způsobily zdržení a zapříčinily i to, že Izrael současnosti nevešel do nebeského Kanánu. Boží zaslíbení nebyly ani v jednom ani ve druhém případě oklamávající. Je to nevěra a světskost, nedostatek posvěcení a sváry mezi Božím lidem, co nás zdržuje na tomto hříšném a smutném světě po tak mnohá léta“ Manuscript 4, 1883; Evangelizace, str. 696.2.

Neviňte za to Boha. — „Kvůli neposlušnosti možná budeme muset zůstat zde na tomto světě ještě mnoho let, stejně jako děti Izraele; ale kvůli Kristu by Jeho lid neměl přidávat hřích k hříchu tím, že bude obviňovat Boha z následků svého vlastního nesprávného jednání. Letter 184, 1901, Evangelizace, str. 696.3.

V roce 1888 bylo zahájeno směřování špatným směrem, což nám zabránilo vstoupit do nebe? Ano! Souhlasila Ellen Whiteová s výsledným nasměrováním? Ne! V roce 1893 na zasedání Generální konference hovořil starší Jones s delegáty, když proběhla následující konverzace týkající se hlasitého volání, jež následovalo po roce 1888.

„No, pak ten pozdní déšť - hlasité volání - podle svědectví a podle Písma je „učením o spravedlnosti“ a „podle spravedlnosti“ též. [Všimli jste si, že v tomto případě nebylo použito klasické fráze —ospravedlnění z víry/spravedlnost z víry? Místo toho se používá „učení o spravedlnosti“ a „podle spravedlnosti“.] A teď bratři, kdy toto poselství o Kristově spravedlnosti začalo s námi jako s lidem? [Jeden nebo dva v publiku: Před třemi nebo čtyřmi lety.] Kolik že to bylo, tři? Nebo čtyři? [Shromáždění: „Čtyři.]] Ano, čtyři. Kde to bylo? [Kongregace: Minneapolis.] Co tenkrát bratři v Minneapolis odmítli? [Někteří ve shromáždění: „Hlasité volání.“] Co je to poselství o spravedlnosti? Svědectví nám to řekla, o co jde; hlasité volání - pozdní déšť. Co tedy bratři v té ustrašené situaci, ve které stáli, odmítli v Minneapolis? Odmítli pozdní déšť - hlasité volání poselství třetího anděla.“ A. T. Jones, *Bulletin generální konference*, 1893, s. 183.

Co je to poselství spravedlnosti? Je to poselství, které vysvětluje a podporuje správné jednání. Tato logika by nás vedla k přesvědčení, že existuje důležité poselství o správném jednání, které se církevnímu vedení zdálo špatné a bylo důkladně odmítnuto.

Poselství třetího anděla a moc Znamení šelmy jsou vyučovány v Písmu (Zjevení 13 a 14.) Poselství třetího anděla se týká znamení/značky, které bude použito k zapečetění

ztraceného lidu, na rozdíl od lidu spaseného, kteří dodržují všechna Boží přikázání (Zjevení 14:9–12). Za těchto okolností se zdá, že Bůh přivede tuto milovanou laodicejskou církev zpět ke stejnému poselství spravedlnosti, kterému čelilo v roce 1888, a to v naději, že to poselství přijmeme a staneme se spravedlivým lidem, abychom byli oněch povolanych 144 000. Písmo říká, že „v jejich ústech nebude žádná lsti.“ Tato svatá slova naznačují, že budou mluvit *celou pravdu*, aniž by kratochvilně cokoliv podávali s vážnou tváří.

Pokud bychom znovu dostali moc volby, nesmíme se k tomu obrátit zády, jako tomu bylo v roce 1888. To znamená, že budeme muset oživit skutečné učení „Spravedlnosti“ z Víry, jak to učili Jones a Waggoner a které ověřila Ellen G. Whiteová.

Z toho, co jsem četl v Duchu prorocství, tak církev jako celek nebude nikdy obrácena, pouze čestní a čistí v srdci přijmou pravou „Spravedlnost“ z Víry, která je kvalifikuje k přijetí pozdního deště. Tehdy to očividně nebylo přijato. Již dlouhou dobu věřím, že uvnitř církve zůstává jakýsi pozůstatek (ostatek).

„Bůh má církev. Není to velká katedrála, ani národní zřízení, nejde ani o různé denominace; církev jsou lidé, kteří milují Boha a dodržují Jeho přikázání. „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Matouš 18:20). Tam, kde je Kristus, a to dokonce i mezi několika zkroušenými, to je Kristova církev, neboť přítomnost Nejvyššího a Svatého, který obývá věčnost, může sama představovat církev. *Upward look*, str. 315.

„Bůh nyní zkoumá a zkouje svůj lid. Je utvářen charakter. Andělé odvažují morální hodnotu a věrně zanášejí všechny činy lidských dítek. Mezi vyznávajícím Božím lidem jsou zkažená srdce, ale Bůh je bude zkoušet a ověřovat. Ten Bůh, který čte v srdci každého člověka, přivede na světlo skryté věci temnoty, kde jsou nejméně podezírány, ony kameny úrazu, které brání šíření pravdy, musí být odstraněny, aby Bůh měl čistý a svatý lid, kterému by oznámil své zákony a soudy. *Testimonies*, Vol. 1, p. 332,3.

Byly Jehovovy ustanovení/nařízení a soudy přijaty v roce 1888? Ne! Byly představeny?
- Brzy uvidíme, že byly.

Zvažte toto: Jak můžeme očekávat, že Bůh vylije svého Ducha na církev, která říká: „Přikázání dodržíme“, a přesto přibijeme některá z ustanovených/nařízených přikázání na kříž tam, kam nepatří? Jako církev musíme pečlivěji studovat zákon a židovský systém, jak EGW říká, že bychom měli.

Význam židovského systému ještě není zcela objasněn. V jeho obřadech a symbolech jsou předstíněny obrovské a hluboké pravdy. Evangelium je klíč, který odemyká jeho tajemství. Díky znalostem plánu vykoupení se jeho pravdy otevírají porozumění. Máme výsadu těmto podivuhodným věcem porozumět ještě lépe, než jim rozumíme nyní. Bůh si přeje, abychom pochopili jeho hluboké pravdy. *Kristova podobenství*, str. 133.

Onen tajemný předmět či téma

Doposud jsem tomuto záhadnému tématu nedal jméno, o kterém se mluví jen jako o „tomto subjektu“ nebo o „tomto subjektu“ nebo o „něčem“, které vedlo k takovým výrokům jako „Pokud řekneme amen na tohle, pak budeme muset říci amen na tamto, a pak jsme lapeni“, nebo „poneseme na rukou víc, než kolik můžeme unést“. V mnoha spisech, jež následovaly po roce 1888, včetně spisů Ellen Whiteové, jsem dospěl k závěru, že ustanovení, včetně každoročních svátků, které se nacházejí ve 23. kapitole knihy Leviticus a v celé Bibli, jsou pro Boží děti stále závazné. Kvůli své víře v ustanovení/nařízení jsem hledal slovo „ustanovení/nařízení“ ve spisech kolem roku 1888, ale nemohl jsem ho najít, tedy kromě případů, kdy bylo citováno v biblickém verši anebo ve spisech Ellen Whiteové. Ukázalo se, že tohle je tabuizované téma. To mi dalo stopu, hledám něco, čemu nedali patřičné jméno kromě „toto téma/předmět“ nebo „tamto téma/předmět“. Tohle mě vedlo k zamyšlení, která část ustanovení/nařízení se jim nelíbila? Oni věřili v mnohé z nich, jako desátek, manželství, morálka, poctivost a Den smíření v roce 1844.

Po pečlivém prohlédnutí seznamu ustanovení/nařízení bylo očividné, že to celé bylo o sedmi výročních svátcích. Jones i Waggoner věděli, že katolická církev pozměnila svátky, které jsou Božím ustanoveným časem pro slavnostní shromáždění. Ve velkých Jonesových historických knihách [Velká říše prorocství a Dvě republiky (Great Empires of Prophecy and The Two Republics)] je záznam, jak katolická církev změnila Pesach na Velikonocce. V jeho knize *Národní nedělní zákon* datované z prosince 1888, s. 68, Jones napsal, že kontroverze ohledně Velikonoc/Pesachu způsobila „řev hromu exkomunikace“. Tato historie je rovněž popsána v Biblickém komentáři CASD, sv. 9, str. 365, pod nadpisem „Velikonoční kontroverze“.

Biskup Enright, přední katolík v USA, napsal v roce 1905 dopis, ve kterém uvedl, že dá odměnu 1 000 \$ každému, kdo by mohl z Bible dokázat, že Šabat/Sobota byl pozměněn na neděli. Dopis zakončil slovy – „Katolická Církev zrušila nejen Sobotu, ale i všechny ostatní židovské slavnosti“. Možná kdyby to udělali, mohli by nést na rukou víc, než by dokázali unést.

Další citát z katolického katechismu: „Nový zákon má svého vlastního ducha... a vlastní svátky, které nahradily ty, jež byly ustanoveny v Mojžíšově zákoně. Pokud budeme chtít znát dny, které je třeba dodržovat... musíme jít do katolické církve, nikoli do Mojžíšova zákona“ {Z katolického katechismu citovaného v *Signs of the Times*, 4. listopadu 1919}.

V tuto chvíli možná přemýšlíte, jak nás učili o svátcích, že to byly židovské svátky a součást obřadního zákona, stejně jak tomu vyučovali církevní vedoucí v roce 1888. A to se dodnes vyučuje, jak je uvedeno v knize Adventisté sedmého věří, 27 Věroučných článků, s. 292 (angl. 27 *Fundamental Doctrines*, p. 243.3), pod podnadpisem „Ceremoniální zákon.“ Viz Obrázek 1 Adventisté sedmého dne věří aneb 27 věroučných článků. Pokud tak uvažujete, tak pamatujte, že Waggoner jim ukázal, že se mýlí, a Ellen Whiteová schválila jeho učení a dosadila ustanovení/nařízení do kategorie morálního zákona. Viz citát, SDA Bible Commentary, Vol. 1, p. 1104.6.

31,26). Již tedy nebylo nutné konat předepsané obřady, které v žádném případě nemohly odstranit hřích nebo očistit svědomí (Žd 10,4; 9,9.14). Již nebylo třeba dělat si starosti s ceremoniálními zákony, s jejich komplikovanými požadavky, které se týkají obětí pokrmů a nápojů, slavení nejruznějších svátků

Boží zá

(Velikonoce, Letnice, atd.), novoluní nebo ceremoniálních sobot (Ko 2,16; srov. Žd 9,10), které byly pouze „stínem budoucích věcí“ (Ko 2,17).²¹

292

Obrázek 1 Adventisté sedmého dne věří aneb 27 věroučných článků

Zde je další vhled do jejího myšlení.

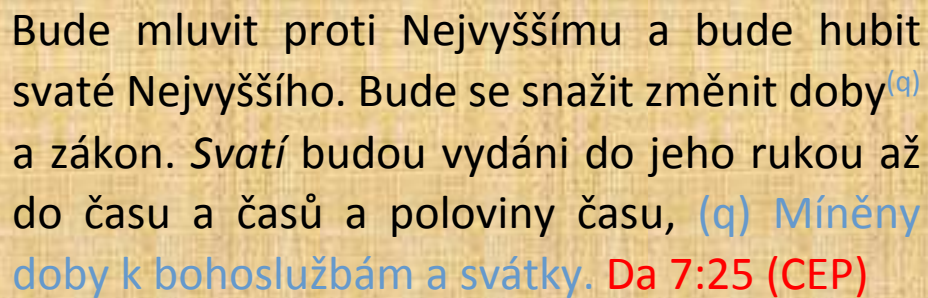
„Vybavila jsem si smlouvu, kterou jsem s Bohem uzavřela, když byl na smrtelném loži můj manžel, totiž že se nenechám odradit pod břemenem, ale že budu pracovat usilovněji a oddaněji než kdykoli předtím na tom, abych pravdu přednesla perem i hlasem; že postavím před lidi dokonalost ustanovení/nařízení a nařízení Jehovových a nasměřuji je k onomu očistnému prameni, kde můžeme smýt každou skvrnu hřichu. *Life Sketches*, p. 269.

Všimněte si, že ten očistný pramen je smýt jejich přestupky (opřené) o Jehovova ustanovení/nařízení a naučení.

V knize Leviticus 23:14, 21, 31, 41 jsou svátky neboli slavnosti nazývány ustanoveními od Boha. Nejsou to jen židovské svátky, ale jsou pro všechny Boží lid. Bůh je nazývá „Mé svátky.“ Kdo by se měl účastnit Jeho svátků? Jeho lid. Ptám se, jak my jako církve můžeme i nadále učit blud, a to i dnes, kdy bylo Uriášovi Smithovi a Georgovi Butlerovi prokázáno, že při zařazení ustanovení/nařízení do kategorie ceremoniálního zákona se hrubě zmýlili?

Při zařazení ustanovení/nařízení do kategorie ceremoniálního zákona se hrubě zmýlili.

Všechny důkazy v Bibli, Duchu proroctví a historii nám říkají, že za změnu soboty a svátků je zodpovědná katolická církev.

Bude mluvit proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího. Bude se snažit změnit doby^(q) a zákon. *Svatí* budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času, (q) *Míněny doby k bohoslužbám a svátky*. Da 7:25 (CEP)

Podívejte se také jak slovo „doby“ z Daniele 7:25 vyjadřují následující překlady: Nová americká Bible - „*dny svátků*“, Good News Bible - „*náboženské zákony a slavnosti*“, Moffatova Bible - „*posvátná období*“, Nový katolický překlad - „*svátky*“.

A. T. Jones citoval tato dvě místa z Písma [Izajáš 1:10–18; Amos 5:21–24], které se týkaly skutečnosti, že Izrael a Juda odpadli tak daleko od Božího plánu, že Bůh odmítl přijmout jejich oběti, svátky, dary atd. Dělal z těchto věcí prostředek své spásy a ve formalismu duchovně zemřeli. Ve verši 16 Bůh řekl: „odstraňte mi zkaženost svých činů pryč z očí.“ Potom Jones popsal své pochopení, co pro něj znamenají svátky.

—Sám Hospodin ustanovil tyto svátky a slavnostní shromáždění, tyto zápalné oběti, oběti pokrmů a pokojné oběti; ale teď říká, že je nenávidí a nepřijme je. Jejich (Izraele a Judy) skvělé písně, zpívané jejich vytrénovanými hudebními sbory, a doprovázené hudebními nástroji, vytvářející velkolepou podívanou, od toho všeho dali ruce pryč (zbavili se) za nádherně vytríbenou hudbu. Bůh to nazval „*rámusem*“, a chtěl, aby to bylo odebráno.

Bůh nikdy nestanovil žádné svátky, ani slavnostní shromáždění, ani oběti, ani dary, ani písně, pro jakýkoli účel, pro který byly tyto použity. Všechny tyto věci ustanovil jako prostředek uctívání vyjádření živé víry, díky níž by měl sám Hospodin přebývat v srdci a působit v životě spravedlnost, tak že by ve spravedlnosti mohli zjednat právo sirotkovi a zastat se vdovy; a aby se mohlo právo valit jako voda a spravedlnost jako stále proudící potok. *Lekce o víře*, s. 1 95-96.

Antagonismus (nepřátelství)

Ukazuje se, že to stejné smýšlení [antagonismus] je naživu a přebývá s našimi církevními vůdci a laiky, jaké ovládalo tyto vedoucí v letech 1888-1903 a později. Církev je stále nepřátelská vůči každému, kdo dnes svátky přijímá, bez ohledu na to, jak dobrý to je člen. Mnozí byli dokonce nuceni opustit svůj sbor a najít jiný sbor CASD, kde jsou

tolerováni, nebo kvůli společenství musí vyjít z církve ven. To je výsledek učení, že svátky jsou součástí obřadního (ceremoniálního) zákona a že na kříži skončily. Většina členů církve si nebude dělat čas, aby to prozkoumala a zjistila pravdu o tomto předmětu či tématu.

Církevní vedoucí v roce 1888 a také duchovní, kteří byli pod jejich kontrolou, zacházeli s Jonesem a Waggonerem a také s Ellen Whiteovou velmi nekřesťanským způsobem. Následuje Ellenin popis toho, co se stalo.

„Její průvodce řekl: „Následuj mě.“ Následovala jsem svého průvodce a on mě vedl do různých obydlí, kde si bratři udělali své domovy, a řekl: Slyšte zde vyslovená slova, protože jsou zapsána v knize pamětné a tato slova budou mít moc odsouzení pro všechny, kdo hrají roli v tomto díle, které není podle ducha moudrosti shůry, ale po duchu, který nesestupuje shora, nýbrž je zdola. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 277.

Pravdivé poselství zesměšněno

„Poslouchala jsem vyřčená slova, která by měla každého z těch, kdo je pronesl, přimět k zahanbení. Sarkastické poznámky se šířily od jednoho ke druhému a zesměšňovaly jejich bratry A. T. Jonese, E. J. Waggonera a Willieho C. Whitea a mne samotnou. Moje postavení a moje práce byly volně komentovány těmi, kteří měli být zapojeni do díla pokořování svých duší před Bohem a dávat do pořádku svá srdce. Zdálo se, že fascinace spočívá v přemýšlení nad imaginárními křivdami a vyjádřením představitosti jejich bratří a jejich práce, které neměly žádný základ v pravdě, a v pochybování a mluvení a psaní hořkých věcí v důsledku skepticismu a otázek, a nevíry. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 277.

„Řekl můj průvodce, toto je napsáno v knihách proti Ježíši Kristu. Tento duch nemůže ladit s Kristovým Duchem, s pravdou. Oni jsou opojeni duchem odporu a nevědí - víc než opilec - který duch ovládá jejich slova nebo jejich činy. Tento hřích je obzvláště urážkou Boha. Tento duch už nenese o nic víc zdání s Duchem pravdy a spravedlnosti, nýbrž zdání s duchem, který přiměl Židy, aby vytvořili spojenectví, aby pochybovali, kritizovali a stali se špehy Vykupitele světa – totiž Krista. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 278.

„Můj průvodce mi řekl o svědectví nekřesťanské (pozn. překl. v originále doslova bez Krista) přednášky, přednášky lůzy, která svědčila o duchu, jenž tato slova podnítil. Oni když vstoupili do svých pokojů, přišli s nimi zlí andělé, protože Kristovu Duchu zavřeli dveře a Jeho hlas neposlouchali. Nedošlo tam k pokoření duše před Bohem. Hlas modlitby bylo slyšet jen zřídka, ale v oběhu byla kritika a přehnané výroky, a hypotézy a dohady, a závist a žárlivost, a zlé podezřívání a falešné obvinění. Kdyby se jim otevřely oči, spatřili by to, co by je poděsilo, a to nadšený jásot zlých andělů. A viděli by také Strážce, který každé slovo slyšel a zapsal je do nebeských knih. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 278.

Co za šerednou relaci schůzek to muselo být! Všimli jste si „Kristovu Duchu zavřeli dveře“? Nepřipomíná nám to Zjevení 3:17–20?

Poté jsem byla informována, že v tuto chvíli by bylo zbytečné činit jakékoli rozhodnutí, pokud jde o postoje k doktrinárním bodům. Tedy konkrétně o tom, co je pravda, nebo očekávat jakéhokoli ducha spravedlivého vyšetřování, protože byla vytvořena konfederace, jež neumožňuje žádnou změnu myšlenky ohledně jakéhokoli bodu nebo pozice, které obdrželi, a to o nic víc než Židé. Můj průvodce mi toho řekl hodně, o čemž však nemám svolení psát. Zjistila jsem, že sedím na posteli v duchu zármutku a tísně, avšak také s duchem pevného odhodlání stát ke konci setkání na místě své funkce a pak čekat na pokyny Ducha Božího, který mi řekne, jak postupovat a jakým směrem pokračovat. *1888 Materials*, Vol. 1, p. 278.

Před více než padesáti lety mi bývalý delegát z oněch setkání řekl, že pozoroval, jak se dějí stejné věci. V té době to byl mladý muž, ale když vyprávěl příběhy z těchto setkání, byl to již 90letý duchovní ve výslužbě. V té době jsem uvažoval, jaký typ lidí vedl naši církve. Odpověď - oba typy!

Vyhoštění do Austrálie

Ellen a syn Willie White byli posláni do Austrálie, aby je vystrnadili z úřadu konference (1891). Ellen nechtěla jít a řekla, že to není vůle Páně. Bůh jí později řekl, aby poslouchala příkazy vedoucích církve. Ve svých 70 letech, to byla ještě v Austrálii, si myslela, že už Ameriku nikdy neuvidí. Bůh ji však přivedl zpět poté, co odvedla dobrou práci v Austrálii. {*1888 Materials*, p. 1622.} Oni sice od sebe odstranili její přítomnost uprostřed díla, ale ne od Boží přítomnosti. Hospodin ji neustále informoval o tom, co se v Battle Creeku stalo. Trvalo sice tři měsíce, než její dopisy dorazily, ale ty byly doručeny právě v době, kdy byly nejdříve potřebné.

V roce 1921, což bylo o 33 let později, Jones napsal dopis C. E. Holmesovi s tím, že v letech, které následovaly, po roce 1888 vždy pod povrchem probíhal „tajný antagonismus/nepřátelství“. Záznamy ukazují, že to je pravda. Ellen Whiteová znovu a znovu volala k pokání církevních vůdců, až dokud tito nezačali činit pokání a omlouvat se a dělat vyznání. Ona i Jones o několik let později řekli, že šlo o falešná vyznání. Důkazem je ta skutečnost, že Waggonera poslali do Anglie, aby pracoval tam. A roku 1903 vyslali delegáta přítomného v roce 1888 – totiž staršího G. G. Ruperta do Jižní Ameriky. G. G. Rupert byl předsedou Oklahomského sdružení. I on byl rovněž delegátem na nechvalně známé generální konferenci v roce 1888. (*General Conference Daily Bulletin*, Oct 19, 1888).

Historie ze zdrojů mimo naši církve

Církev Boží (sedmého dne) [angl. The Church of God (Seventh-day)] uvádí zprávu o některých sborech, na které starší Rupert v Jižní Americe dohlížel: „Duchovní CASD, G. G. Rupert si sebou přinesl přesvědčení, že kromě týdenních Sobot jsou i výroční Soboty důležité, aby je křesťané chápali a dodržovali. To mělo dopad na části organizace Církve Boží, několik jich již tehdy tyto dny (pozn. překl. výroční Soboty) zachovávalo. Během svého působení v Církvi adventistů sedmého dne na konci devatenáctého století vykonával misijní práci v částech Jižní Ameriky.“

Duchovní z organizace Celosvětové Církve Boží (angl. Worldwide Church of God) o několik let později v šedesátých letech minulého století, narazili na mnoho z těchto rozptýlených zbytků Rupertovy misijní práce. Tito se nikdy nespojovali s žádnou jinou sobotářskou skupinou, ale nadále věrně dodržovali šabat a v mnoha případech i výroční šabaty. Dnes organizace Božích církví děkují staršímu adventistovi sedmého dne za to, že jim přinesl výroční Soboty (pozn. překl. Boží slavnosti alias svátky). Tohle je ze článku nazvaného „Sabbatarian Groups – —A Scattered and Little Flock <http://www.giveshare.org/hrp/Scattered%20flock.htm> [Podtitulek —Historické vazby mezi adventisty a Církvemi Božími]

V další Sbírce historických faktů s názvem „Greenberry G. Rupert, Muž Boží!“ je uvedeno na straně 20, „Rupert byl kdysi duchovním CASD, který však církev ASD opustil. Rupert vyučoval zachovávání Božích svátků. Řada církví ASD v Jižní Americe následovala jeho vedení a vystoupila z organizace CASD. V 60. letech s nimi Dr. Charles Dorothy a několik dalších přišli do styku.

Další zdroj uvádí, že v roce 1960 tyto lidi navštívil vedoucí organizace Církve Boží, Dr. Charles Dorothy. Pozval je, aby se připojili ke konferenci Církve Boží, a jejich odpověď byla „Díky, ale nechceme, děkujeme.“ Sběrka informací o skupinách (organizacích) Církve Boží, sestavená C. Whiteem, s. 21.

V ještě další publikaci s názvem „Servant's News, February 1996, je zaznamenáno, že, učení o Svatých dnech mezi adventisty není nedávného původu. Již Greenbury G. Rupert (1847–1922) byl duchovním CASD po dobu třicet let, z toho několik let jako misionář v Jižní Americe. Byl předsedou CASD sdružení v Oklahomě, které pokrývalo pět států, a v době, kdy adventisty opustil nebo před rokem 1902, tak Rupert se čtyřicet let znal osobně s Ellen G. Whiteovou, ale jakmile vydal své knihy, které byly v rozporu s oficiální výukou CASD, vedlo ho to k rozchodu s adventistickou církví. (Bezpochyby upřednostňoval svátky, ale také i koncept, že Orientálci si podrobí Ameriku.)

„Dodržoval svaté dny, vyhýbal se nečistým masům, pro církev s místní autonomií se držel názvu „Církev Boží“, odmítal Vánoce, Velikonoce a další pohanské svátky, věřil v desátek, zdůrazňoval biblické proroctví a že USA byly součástí Izraele. (Servant's News February 1996, Article: Church of God – Adventist.)

Poté cca o „čtyřicet let“ později starší CASD A. H. Britten zakládal svátky dodržující církev ASD v Austrálii. V periodiku nazvaném Servant's News, February 1996, pod Church of God - Adventistická, se uvádí, že — „A. H. Britten, bývalý člen CASD, na počátku 30. let založil jistou skupinu v západní Austrálii, která je dnes známá jako: — Ostatek Boží církve. Oni zachovávají Svaté dny“. V kázání předneseném pastorem Bruceem Deanem, členem organizace *United church of God*, na konferenci služebnosti zvané „Přátelé Šabatu“ konané v Sydney v červenci 1996, uvádí: „Mimo adventistické hnutí jsou informace o událostech od té doby až do konce 20. a počátku 30. let poněkud vzácné. Bývalý adventistický duchovní, pastor A. H. Britten, založil ostatek Církve Boží v západní Austrálii. On odešel, nebo spíše byl z této církve odejit, protože zpochybňoval jejich učení.

Být „odejit“ – to by vyžadovalo akci od Sdružení. Čili asi 40 let po roce 1888 byla problematika svátků opět tématem a vyústila v odklon od víry.

Zhruba o nějakých dalších 40 let později byl David Laughran varován jedním z našich vedoucích církve, aby byl potichu ohledně jeho objevu Svatých dnů. O šest měsíců později prohlásil „Nedokážu být potichu.“ Kolem počátku 60. let už nebyl v církvi ASD vítán. Poté odešel na plný úvazek ke své nové organizaci *The Stewarton Bible School*. Tato škola stále učí několik nauk kompatibilních s církví ASD, je tam několik drobných rozdílů týkajících se antikrista, ale kořeny CASD jsou zřejmé. Dodnes škola sdílí svou víru ve všechny Boží Soboty. Stewartonskou školu je možné kontaktovat na adrese: Stewarton Bible School, Stewarton, Kilmarnock, Scotland, UK.

Dnes uplynulo třetí 40ti-leté období, tedy celkově zhruba 120 let, a adventisté s. d. vnímaví nebo citliví na Tóru se objevují v USA i v několika dalších zemích po celém světě. Pozitivní knihy napsali adventističtí autoři, například 1) *Paul the Feast Keeper and the National Sunday Law*, autor Merwin Abbott. 2) *Armageddon a národní nedělní zákon*, Richard a Melody Drakeovi. 3) *Boží svátky*, Richard a Melody Drakeovi, 4) *Inovativní přístup ke svatým dějinám*, od Johna VanDenburgha a jeho nejnovější kniha *Nové objevy ze starých rukopisů*. Tisíce těchto knih již byly zakoupeny, distribuovány a přečteny. Ale na druhou stranu, díky veškerému zájmu dnešních adventistů, tohle vyústilo v mnoho kázání mocných kazatelů na vysokých místech, kteří hovoří proti nim. Začíná se snad znovu na povrch drát stejná polemika a stejný starý duch?

Zastavení pozdního deště

Tím skutečným předmětem, proti kterému Dábel působil, nebylo jen ono „tajné téma/předmět“ z před-sezení, ale celkové přijetí *Spravedlnosti z víry* na zasedáních Generální konference. Nepřítel věděl, že kdyby církev prosazovala *Ospravedlnění z víry*, nastartovalo by to odpočítávání do jeho posledních dnů. Ten „tajemný předmět“ během před-sezení byl jeho způsob, jak zabránit padání pozdního deště. Tohle nesnižuje význam onoho „předmětu“, ať už byl jakýkoli, protože to reprezentovalo odmítnutí poslouchat Boží slovo. Díky tomu mohl d'ábel získat kontrolu nad jinak dobrými muži. Koneckonců tyto muži byli zvoleni za vedoucí církve. Podobně jako mnoho jiných dobrých vůdců, i tyto dovolili do svého myšlení proniknout moc a hrdost. Proto udělali několik velkých chyb, když Kristus už nad tím neměl kontrolu a Ellen Whiteová to věděla.

Následuje dopis Ellen Whiteové zaslaný Uriáši Smithovi:

„Ale nikdy nemohu zapomenout na zkušenost, kterou jsme zažili v Minneapolis, ani na věci, které mi byly tehdy odhaleny, pokud jde o ducha, jenž ovládal lidi, mluvená slova, činy prováděné v poslušnosti sil zla. *Vydané Rukopisy 15*, str. 83.1.

Někteří učinili vyznání, vy sám mezi dalšími. Jiní se nevyznali, protože na to byli příliš hrdí a ke světlu nepřišli. Na tom shromáždění je podnítil jiný duch a nevěděli, že Bůh poslal tyto mladé muže, staršího Jonese a Waggonera, aby jim předali zvláštní (speciální) poselství, se kterým zacházeli s výsměchem a opovržením, aniž by si uvědomovali, že nebeští

zpravodajové na ně hleděli a zanesli jejich slova do nebeských knih. *Vydané Rukopisy 15*, str. 83.2.

Slova a činy všech, kteří se tohoto díla zúčastnili, budou proti nim stát zapsaná, dokud se nevyznají ze svých pochybení. Ti, kdo nelitují svého hříchu, tak ti - pokud to okolnosti dovolí - budou opakovat stejné činy. Víím, že v té době došlo k urážce Božího ducha. *Vydané Rukopisy 15*, str. 83.3.

Musím si tu udělat čas, abych velkou zásluhu věnoval znamenitému starému muži, opravdovému rekovi kříže, kterému je nyní 94 let. Provedl značné bádání a obdržel velkou kritiku za to, že požadoval korporátní (pozn. překl. kolektivní ve smyslu celé církve) pokání nad tímto problémem z roku 1888. Mám teď na mysli staršího Roberta Wielanda, který o této krizi napsal mnoho knih. Musel odolávat stejnému antagonismu (nepřátelství), jaký byl proječován vůči Jonesovi, Waggonerovi a Ellen Whiteové. Většinu svého materiálu musel shromáždit od vysloužilých pracovníků a členů církve, kteří ještě měli nějaké záznamy o období roku 1888. Když dostal dovolenou během práce v jedné misijní oblasti v Africe, tak byl předvolán před výbor Generální konference a bylo mu řečeno, aby učinil „výslovné vyznání“ před církví kvůli zveřejnění svých zjištění a kvůli žádání o kolektivní pokání „za tuto urážku vůči nebi“. Starší Wieland učinil prohlášení, že vyznání učiní, když mu budou schopni ukázat, kde se mýlil. Jejich odpověď bylo úřední schválení knihy „Hnutí osudu“ (angl. *Movement of Destiny*), která by neutralizovala vliv Wielandovy knihy nazvané „Rok 1888 přezkoumán“ (angl. *1888 Re-Examined*).

Přepisování historie

Knihu „Hnutí osudu“ napsal Leroy Froom a zdá se, že jde o přepsání historie roku 1888. Tato kniha je mnohem více nakloněná k církevním vedoucím než pro Jonese a Waggonera a podává jiné poselství než to, co sdělují spisy staršího Wielanda. Podrobnosti této studie jsem se starším Wielandem nekonzultoval. On možná vnímá ustanovení/nařízení a svátky, jako že se dnes v církvi učí. Neznám jeho názor na toto téma.

Ticho těchto nezvěstných slov bylo ohlušující.

Kvůli rozpoložení mé mysli jsem v mnoha spisech v Archivech hledal slova „ustanovení/nařízení“ a „svátky/slavnosti“. Ticho těchto nezvěstných slov bylo ohlušující, tedy kromě spisů Ellen Whiteové. Přišlo mi nápadné, že tato slova nemají být vyřčena.

Abych nebyl obviněn z toho, že jsem svou studii postavil na předpojatých myšlenkách, uvedu seznam reálných skutečností a poté některé nepřímé důkazy (důkaz z indicií), které prokazují, že můj dokladový materiál je spolehlivý.

Aktuální fakta

Fakt č. 1: Na přípravných zasedáních (před-sezeních) Generální konference v Minneapolis v roce 1888 došlo k hroznému problému.

Fakt č. 2: Tento problém způsobil, že církevní vedení odmítlo skutečné poselství *Spravedlnosti z víry*, které Jones, Waggoner a Ellen Whiteová učili na schůzi Generální konference, jež následovala.

Fakt č. 3: Tohle způsobilo, že Pán odtáhl Ducha svatého a pozdní déšť, který začal padat.

Fakt č. 4: To zpozdilo církev a svět od přípravy na Kristův návrat.

Fakt č. 5: Kvůli odmítnutí církevních vůdců přijmout poselství *spravedlnosti z víry* je v nebeských knihách napsána neposlušnost proti této církvi a my „putujeme pouští“ již více než 120 let.

Fakt č. 6: Vedení církve vytrvale odmítalo uznat odpovědnost, o které mluvili Robert Wieland a Donald Short, totiž aby se učinilo kolektivní (korporátní) pokání.

Fakt č. 7: Církev nadále vyučuje tu samou „Spravedlnost z víry“, jakou učí evangelíci, což nás nepřipraví na Pánův příchod a nejedná se o stejné poselství, jakému učili Jones a Waggoner.

Fakt č. 8: Vzhledem k tomu, že Kristus býval mohl přijít během pár krátkých let a dnes církev říká, že učíme správnému *ospravedlnění z víry*, tak proč tu na Zemi stále jsme? Skutečná *spravedlnost z víry*, jak ji učil Jones, Waggoner a Whiteová, je shrnuta v Judovi 24 (Colův překlad), „Tomu, jenž má moc zachovati vás bez hříchu.“

Fakt č. 9: Dnes naše církev učí, že dodržujeme mnoho ustanovení/nařízení; ale dny svátků - výroční Soboty, které stanovuje Bible, a které jsou ustanoveními z knihy Leviticus 23:14, 21, 31, 41, tak o těch církev uvádí, že jsou přibité na kříž. Toto učení nemůže být prokázáno Biblí, Duchem proroctví ani historií.

Fakt č. 10: V před-sezeních se stalo něco tajemného, podle čehož to nikdo nenazve jménem. Je to označováno jako „tenhle či tamten“ předmět/téma, ale skutečné jméno či název se stalo zjevně tabu.

Fakt č. 11: Milleritské hnutí používalo název „Hnutí Sedmého měsíce“. To velmi silně poukazuje na výroční svátky. Oni si museli prostudovat kalendář výročních svátků, aby dospěli k datumu 22. října 1844 jakožto skutečného Dne smíření.

Nepřímé důkazy

Položka č. 1: Musel jsem použít proces dedukce k odhalení onoho subjektu, který byl pečlivě utajován. Otázka, jaký zákon, morální či ceremoniální, v Galatském způsobila

tolik nejednoty, že Ellen Whiteová řekla, aby se z toho už nikdy nedělala zkouška. Ale v jednom z těch zákonů bylo něco, co vytvářelo tolik nejednoty, že o tom už nikdo nechtěl nebo možná nemohl mluvit. Je to, jako by musely uplynout generace. Je zajímavé, že o 40 let později byl adventista 7. dne starší Britten vyloučen zjevně konferencí a založil si v Austrálii sbor, který zachovává ustanovení/nařízení. Jeden současný historik mi řekl, že před rokem 1888 se v organizaci *Církev Boží sedmého dne* nacházela až třetina duchovních, kteří vyšli z Hnutí sedmého měsíce, a kteří byli bývalými kazateli CASD. Jejich literární práci má dnes na starosti bývalý pastor CASD.

Položka 2: Jones a Waggoner psali v knihách před, během i po roce 1888 o tom, jak katolická církev změnila nejen sobotu - sedmý den na neděli, ale také Pesach na Velikonoce. Později jsme se dozvěděli, že katolická církev nahradila Boží svaté dny za své pohanské slavnosti. Tohle se určitě muselo vynořit na přípravných zasedáních, když diskutovali o 4. kapitole Galatským.

Položka 3: Když byla kniha „*Lekce o víře*“, která obsahuje Jonesův komentář ke Galatským, znovu vydána a přepracována, proč byla vynechána kontroverzní čtvrtá kapitola? A ve Waggonerově knize „*Radostná zvěst*“ také chyběly hlavní komentáře k desátému verši z kapitoly 4:8-11. V biblickém komentáři CASD není žádná reference na komentáře Ellen Whiteové k této kapitole. Jak tato studie postupovala, po sedmi měsících jsme na tyto otázky našli odpověď, o níž pojednáme dále v tomto článku.

Položka 4: Oficiálním církevním učením toho dne bylo, že zákon v Galatským byl ceremoniální (obřadní) zákon, ale Waggoner učil, že se jednalo o morální zákon s ustanoveními. Tohle způsobilo, že došlo k rozluce s církevními vedoucími. Proč si ti vůdcové vybrali ustanovení dnů svátků, aby bylo součástí obřadního zákona, který podle nich skončil na kříži?

Položka 5: V roce 1893 Uriáš Smith stále velmi silně řečnil o tom, aby se ustanovení nechaly na pokoji, nebo ať se připravíme na to, nést „na svých rukou více, než se dá snadno unést.“ To se týkalo vepřového jídla, když ustanovení z Deut. 14:8, bylo použito na podporu biblického učení nejíst vepřové maso. Smith dával přednost tomu, aby naše učení bylo založeno na vědě než na předpisech/ustanoveních.

Položka 6: Proč bylo schváleno tolik knih, „*Hnutí osudu (Movement of destiny)*“, „*Skrze krizi k vítězství (Through Crisis to Victory)*“ a dalších, jež byly napsány s jasně opačným obrazem než Ellen Whiteová a A. T. Jones? Je to skoro, jako by nikdy nečetli žádné její spisy o tomto problému. Fromm řekl, že pečlivě prozkoumali vše, co bylo na toto téma zaznamenáno. Tohle směřuje k velké otázce! Proč neříkají pravdu?

Položka 7: Skutečné tajemství před-sezení je vzrušující. Bylo nám řečeno, že o setkáních před zasedáním nebyly vedeny žádné záznamy, přesto v pozdějších spisech nacházím citace, které musely pocházet z těchto před-sezení. Je možné, že tyto záznamy byly skryty? Jelikož si Jessie F. Moser Waggonerová na zasedáních Generální konference udělala těsnopisné poznámky z Waggonerových kázání a ty jsou k dispozici, je možné, že také zaznamenala ta před-sezení? Pokud ano, kde jsou její poznámky?

Položka 8: Byly doby, kdy starší Wieland požadoval přístup do Archívu White Estate a do dalších spisů zmíněných v knihách napsaných proti němu, a přesto mu bylo upřeno toto privilegium nahlédnout. Co tito lidé skrývají?

Položka 9: Jaký by byl důvod, že by se nemělo činit kolektivní pokání, ledaže by v tom byla pýcha nebo tvrdohlavost? Snaží se tito lidé chránit své vinné zesnulé církevní vedoucí? Mezi profesionály přece existuje etický kodex, který přikryje spoustu nesprávných jednání.

Položka 10: Proč dnešní učení *Spravedlnosti z víry* nevedlo k vylití pozdního deště? Co tomuto učení stále chybí?

Uvědomuji si, že se jedná o velmi vážná obvinění vůči našim minulým vůdcům církve, ale pokud odmítli dovolit, aby se v církvi prostřednictvím výuky vyučovalo pravé ospravedlnění z víry až do té míry, že se zastavil pozdní déšť, a tudíž nebyl varován svět, a Kristus proto nemohl přijít, někdo by měl být činěn odpovědným.

Potom: Jsem v jiné situaci, pokud tyto věci znám a odmítám to rozšiřovat? Co když mám pravdu? Věřím tomu, že důkazy mi říkají, že mám. Pokud by toto poselství pomohlo vrátit naši církev zpět do situace z roku 1888, a pokud tentokrát uvěříme a přijmeme úplnou pravdu o „Spravedlnosti“ z Víry, mohlo by to pomoci znovu připravit půdu pro pozdní déšť? Tentokrát bychom mohli přejít Jordán do Zaslíbené země. Nebo jsme tak zamilovaní do evangelického světa, že chceme vyučovat tak, jak věří oni? Chraň Bůh, abych šel ve stopách našich vzpurných církevních vedoucích z roku 1888. Jsem již v církvi padesát let. Mám jen málo co ztratit, kromě své duše, kdybych mlčel a dovolil tomuto tutlání pokračovat.

„Má-li dnes postupovat dílo nápravy vpřed, je k tomu zapotřebí mužů, jako byl Ezdráš a Nehemiáš, kteří neomlouvají ani nepromíjejí hřích, ani se nebojí hájit čest Boží. Ti, na nichž spočívá břímě tohoto díla, nezůstanou klidní, když se děje křivda, ani nezakryjí zlo pláštěm falešné lásky. Budou pamatovat na to, že Bůh nečiní rozdílu mezi lidmi a že přísnost k nemnohým se může ukázat dobrem pro mnoho. Budou také pamatovat na to, že v tom, jenž kárá zlo, se projevuje duch Kristův.
Proroci a králové, s. 675.1 (PK 441.3).

Protože autor věří, že tohle je od Boha, sám Bůh to odsud vezme a dohlédne, aby to bylo šířeno a oznámeno.

Odhalení kostlivce roku 1888 ve skříni adventistů s. d. Chybějící důkazy nalezeny, část 2.

Výše v bodě 3 důkazy z indicí jsem uvedl, že vysvětlím chybějící materiál ve dvou knihách Jonese a Waggonera.

Kostlivec je nyní venku ze skříně!

Tak konečně, po sedmi měsících hledání, jsme našli ono chybějící téma/předmět, které vyvolalo velkou kontroverzi v před-sezeních v roce 1888. Kostlivec je nyní venku ze skříně! U vedení církve tohle nezapadne dobře, o nic líp než tenkrát u vedoucích v roce 1888. **Hodlám odhalit velké zatajení, které se dělo ještě před rokem 1888.** Ti, kdo se postavili proti poselství A. T. Jonese a E. J. Waggonera, použili Galatským 4:8–11, aby ve svém odhodlání v Galatským nahradili morální zákon ceremoniálním zákonem. Právě tam došlo k velkému „přehození výhybky“. Přečtěte si komentář George Butlera na straně 2, odstavec 3. Přečtěte si také biblický komentář CASD ke Galatským 4:8–10. „... Opustili Galatští rituály a obřady z pohanství jen proto, aby totéž mohli převzít z judaismu? Pavel zde hovoří o sedmi ceremoniálních (obřadních) sobotách a novoluních (novměsících) z ceremoniálního systému“. Toto je stejné učení, které použil předseda konference starší Butler ve své knize o Galatských. Tohle se odehrálo v padesátých nebo šedesátých letech 19. století a zdá se, že to bylo vyvráceno Waggonerem, Jonesem, G. G. Rupertem a dalšími v roce 1888, kteří učili, že Galatští se vrátili ke svým pohanským svátkům.

Konference v tomto ohledu stále vyučuje opačně než starší Jones a Waggoner. Když už mluvíme o těchto „dnech, měsících, obdobích a rocích“ z Galatských 4:9-10, tak čtvrtletní lekce Sobotní školy Červenec - Září 2010, na straně 92 (viz 22. září) říká: „Je ale také možné, že v Římě žili věřící židovského původu, kteří stále zápasili s myšlenkou, že nadále již nepotřebují zachovávat židovské slavnosti (svátky)“. Samozřejmě, že výklad, který požadoval starší Butler, by takto napomohl zbavit se Božích svátků. Starší Jones a Waggoner naproti tomu učili, jak brzy uvidíme, že slavnosti zmiňované v Galatským byly pohanské a ne židovské. To bude znamenat velký rozdíl, pokud jde o to, zda Boží svátky budou či nebudou zahozeny nebo zachovány.

Důkaz o této změně se nachází v původních spisech Jonese i Waggonera, kteří tam ukazují správný pohled na Galatským 4:8–11. Když byly jejich spisy reprodukovány pro moderní dobu, tak celá jedna kapitola byla z Jonesovy knihy odstraněna a ve Waggonerově knize byla zestručněna, přičemž ta důležitá část nápadně chyběla. Byli to zbožní muži, kteří je reprodukovali a možná si neuvědomili důležitost materiálu, který vynechali, nebo si možná uvědomili, že tohle znovu otevře Pandořinu skříňku, nebo možná věděli, kam tato změna povede; to je — „k věcem, jež není snadné unést na rukou“.

Katolická církev pozměnila Boží svaté dny za své vlastní pohanské slavnosti, které podělili protestantští předkové po celou dobu temna. Všichni víme, které pohanské dny dnes naše církve slaví - Vánoce, Velikonoce, Den sv. Valentýna a Halloween, Svatodušní

neděle. Naproti tomu Boží Svaté dny jsou Pesach, Nekvašený chléb, Letnice, Troubení, Den smíření a svátek Stánků, a samozřejmě týdenní sedmý den – Šabat (Sobota).

Velká výhybka

Výměna Božích svátků za pohanské svátky - Kostlivec ve skříni

S pomocí jednoho badatele se nám podařilo najít Jonesovu úplnou interpretaci Galatským kapitoly 4., která byla z nově vydané knihy odstraněna. To pomohlo najít také Waggonerovu knihu. Jeho výklad se velmi podobal Jonesově výkladu. Oni ukázali, že ve verši 10 šlo o pohanské svátky, a ne o Boží svátky. Tohle by odstavilo církevní vedoucí, kteří učili, že se jednalo o Boží svátky, a ne o pohanské svátky. Pokud by se totiž jednalo o Boží svátky, vedoucí by svátky mohli spojit s učením o obřízce, kterému judaisté vyučovali Galatské. Toto by vůdcům umožnilo dát svátky do obřadního zákona a přibít je na kříž. Tohle je to, co většina církevních vůdců učí dodnes. Jelikož Jones a Waggoner měli pravdu, když říkali, že se jedná o pohanské svátky, proto tak dlouho trvalo, než se rozkrylo to, že církevní vedoucí nesprávně učili celé ty roky, minulé i současné. Po zklamání v roce 1844 se zdá, že adventisté vymazali všechny důkazy o tom, že [Hnutí sedmého měsíce] kdysi ve svátky věřilo. Čím více hledám, tím více důkazů o tomto utajení o pravdě o našich CASD kořenech nacházím. Toto je Jonesův spis o Galatským 4:8–11. [Oba články jsou zde v plném znění reprodukovány z archivu.]

Studie v Galatským - Galatským 4:8–11 od A. T. Jonese

V čase, kdy jste neznali Boha, otročili [„byli v otroctví“ Rev. ver. a řečtina] jste těm, kteří *svou* přirozeností nejsou bohy. Nyní však, když jste poznali Boha, nebo spíše když jste byli od Boha poznáni, jak *to*, že se zase obracíte k těm slabým a ubohým živlům, kterým zase znovu chcete otročit? Zachovávejte dny, měsíce, období a roky! Bojím se o vás, abych se pro vás nakonec nelopotil nadarmo.

Galatští tím, že byli pohané, tak neznali Boha, a proto byli v otroctví těm, kteří přirozeně nejsou žádní bohové. Pro ně bylo kázáno evangelium. Oni evangeliu uvěřili, a tak byli vysvobozeni z otroctví a přijali adopci Božích synů, a proto již nebyli žádnými služebníky, ale syny; a jsouc synové, tak byli dědici Božími skrze Krista. Ale farizeové, kteří věřili, nevědouc nic o pravé víře a svobodě, jíž dává Kristus, přišli mezi Galatské se svým převráceným evangeliem, což vůbec nebylo evangelium, to Galatské zmátlo a obrátilo je od víry ke skutkům: od Ducha k tělu jakožto prostředku ospravedlnění a naděje spásy. Gal 3:1-3.

Když se ale Galatští obrátili od víry ke skutkům, oni nepřestali se skutky, které farizeové doporučovali a na něž naléhali. Tím, že Galatští byli původem pohané, a nyní byli od víry zahrnutí ke skutkům, chopili se svých vlastních pohanských skutků ale i skutků, které doporučovali farizeové. Když se obrátili od Ducha k tělu, dalo se jen očekávat, že to udělají: vidíce, že způsoby pohanů byly pro jejich tělo uspokojivější než způsoby farizeů, protože to byly věci, na které bylo jejich tělo dříve zvyklé.

To je jisté ze samotných slov textu v otázce: „Teď jste ale Boha poznali (lépe řečeno: Bůh poznal vás). Proč se tedy znovu obracíte k těm chabým a ubohým

principům a chcete jim znovu otročit?“ Apoštol právě uvedl, že dříve, než Boha poznali, tak otročili pro ty, kteří přirozeně nejsou žádnými bohy, a nyní, když se odvrátili od Boha, tak se ZNOVU obrátili k těmto věcem a ZNOVU k tomuto otroctví. A jak je vidět v předchozí lekci, tyto principy (živly), v nichž byli dříve v otroctví a ke kterým nyní byli ZNOVU v otroctví, byly principy světa: a jedinými principy světa jsou „tělesná žádostivost, žádost očí a pýcha světa (1 J 2:16 Col)“: skutky těla - jedním slovem - jsou jen hřích.

Mezi těmito věcmi, ve kterých jim dříve sloužili a které přirozeně nejsou žádní bohové, bylo dodržování určitých dnů a měsíců a časů a let: až k samotným věcem pohanů, které Pán, dokonce i ve starověku, odsoudil, jak je psáno: „Až vejdeš do země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, neč se jednat podle ohavných způsobů oněch národů. Ať se u tebe nenajde, kdo by svého syna či dceru provedl ohněm! Stejně tak žádný věštec, jasnovidce, hadač, čaroděj, zaříkávač, vyvolávač duchů, věštkyně ani ten, kdo se radí s mrtvými. (Nemají pohanské časy zlého ducha vycházejícího vstříc?) Každý, kdo páchá něco takového, je pro Hospodina ohavný! Právě kvůli takovému ohavnosti je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyháněn. Buď cele oddán [vzprímený nebo upřímný, pozn. na okraji] Hospodinu, svému Bohu. Národy, které ovládneš, totiž poslouchají jasnovidce a věšce, ale tobě to Hospodin, tvůj Bůh, nedopouští“. 5. Mojžíšova 18:9-14.

Do úpadku Galatských některé z těchto věcí vstoupily; protože text říká: „Zachovávejte dny, měsíce, období a roky!“ Pavel tedy rovnou mohl napsat: „Bojím se o vás, aby snad všechna moje dřina pro vás nebyla zbytečná“.

Jedním velkým poučením v této konkrétní fázi zkušenosti Galatských je, že neexistuje žádná moc, kromě té, jež je ve „spravedlnosti“ Boží, která je podle víry Ježíše Krista a která může zachránit každého člověka před zlem, které je přirozeně v něm: mezi cestou Ducha a cestou těla neexistuje něco na půli cesty. Každý člověk je buď ve svobodě Ducha a ve spravedlnosti Boží, nebo jinak v otroctví těla a hříchu“. *Review and Herald*, 1900 # 20.

Waggonerovy komentáře ke Galatským 4:8–11 - pohanské otroctví

E. J. Waggoner

„Apoštol Pavel píšící Korintským, řekl: „Víte, že když jste byli pohané, bývali jste neodolatelně vlečeni k němým modlám.“ 1 Kor.12:2. A tak tomu bylo i u Galatů. Jim napsal: „Avšak tehdy z neznalosti Boha sloužili jste bohům, kteří jimi ve skutečnosti nejsou.“ Pokud si tuto skutečnost uvědomíte, ušetří to čtenáři, aby neupadl do velmi častých omylů ohledně názorů týkajících se této epištoly. Tito Galatští byli pohané, uctívali modly a byli v otroctví těch nejpotupnějších

pověř. Mějte na paměti, že toto otroctví je stejné jako to otroctví, o kterém se

hovoří v předchozí kapitole - byli pod „dozorem“ zákona. Bylo to stejné otroctví, v němž jsou všechny neobrácené osoby, protože ve druhé a třetí kapitole Římanům se říká, že „není rozdílu; neboť všichni zhřešili“. Samotní Židé, kteří neznali Pána z vlastní zkušenosti, byli ve stejném otroctví – totiž otroctví hříchu. „Každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu“. Jan 8:34, CSP. „Kdo činí hřích, je z Dábla“. 1 Janův 3:8. „to, co ¹pohané¹ obětují, obětují démonům, a ne Bohu“. 1 Kor. 10:20. Pokud člověk není křesťanem, je pohanem; neexistuje žádná střední cesta. Pokud křesťan odpadne, okamžitě se stane pohanem. My sami jsme kdysi kráčeli „podle věku tohoto světa, podle vlády moci vzduchu, ducha, který nyní působí v synech neposlušnosti.“ (Efezským 2:2), a „byli nerozumní, neposlušní, bloudící, byli jsme otroky žádostí a všelijakých rozkoší, trávili jsme život v špatnosti a závisti, *byli jsme* odporní a navzájem jsme se nenáviděli.“ (Titovi 3:3, CSP). Takže i my jsme „sloužili bohům, kteří svou podstatou bohy nebyli“. Čím podlejší je pán, tím horší je otroctví. Jakým jazykem lze vylíčit hrůzu z být v otroctví samotné zkaženosti? E. J. Waggoner, 1900, Radostná zvěst (Glad Tidings), str. 173.

Zamilování do otroctví

„Nyní však, když jste Boha poznali, lépe řečeno: Bůh poznal vás, jak to, že se zase obracíte k slabým a ubohým žvlům, a chcete jim opět sloužiti??“ Není divné, že by lidé měli milovat řetězy? Kristus vyhlásil „zajalcům propuštění a vězňům otevření žaláře“ (Izaiáš 61:1) a „řekl vězňům: Vyjděte, a těm, kteří *jsou* v temnotě: Ukažte se“ (Izajáš 49:9); přesto lidé, kteří slyšeli tato slova a vyšli a viděli světlo „Slunce spravedlnosti“ a ochutnali sladkosti svobody, se ve skutečnosti otočili a vrátili se do svého vězení, podrobili se svázání pomocí svých starých řetězů, dokonce je hladí¹, a lopotí se s nimi na těžkém mlýně hříchu. **Kdo nezažil něco z této zkušenosti?** Není to žádný iluzorní obrázek. Faktem je, že lidé mohou milovat ty nejodpornější věci, dokonce i samotnou smrt; neboť Moudrost říká: Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt. Přísloví 8:36. V tomto Listu ke Galatským máme živý obraz lidské zkušenosti. E. J. Waggoner, 1900, *Glad Tidings*, p.175.

Dodržování pohanských zvyků

„Dodržujete ustanovení pro dny a měsíce, období a roky!“ **Tohle byl důkaz jejich otroctví.** „Ách“, říká někdo, „oni se vrátili zpět ke starému židovskému šabat (sobotě); tohle bylo ono otroctví, před kterým nás Pavel varoval!“

Jak je divné, že lidé mají tak šílenou nenávist k Sobotě (Šabat) - kterou sám Hospodin dal Židům, stejně jako všem ostatním lidem na zemi - že se chopí každého slova, o kterém si myslí, že se proti němu můžou obrátit, i když k tomu musí zavřít oči před všemi ostatními slovy, jež jsou kolem toho slova! Každý, kdo čte List Galatským a přemýšlí při tom, jak jej čte, tak musí vědět, že Galatští nebyli Židé. Byli to konvertité z pohanství. Proto před svým obrácením nikdy neměli nic společného s žádným náboženským zvykem, který praktikovali Židé. S Židy neměli pranic

¹ Text vynechaný ve Wielandově verzi knihy *Radostná zvěst* je zvýrazněn tyrkysovou barvou

společného. V důsledku toho, když se znovu obrátili ke slabým a ubohým židlům, ke kterým byli opět ochotni být v otroctví, je zřejmé, že se nevrátili k žádné židovské praxi. Vraceli se ke svým starým pohanským zvykům. „Ale nebyli ti, kteří je sváděli ke zlému Židé?“ - Ano, byli. Ale pamatujte na tuto jednu věc, když se snažíte odvrátit člověka od Krista k nějaké náhražce za Krista, nemůžete říci, kde ten člověk skončí. Nemůžete ho donutit zastavit se přesně tam, kde chcete vy. Pokud obrácený opilec ztratí víru v Krista, přijme své pitné návyky tak jistě, jak žije, i když mu již Pán možná odebral chuť k alkoholu. Takže když tito „falešní bratři“ - židovští odpůrci „pravdy evangelia“, jaká je v Kristu - oni uspěli ve svedení Galatských od Krista, nemohli je však přimět, aby přestali s židovskými ceremonii (obřady). Ne; Galat'ané se nevyhnutelně vrátili ke svým starým pohanským pověrám.“ E. J. Waggoner, *Glad Tidings*, p.175.

Zakázané praktiky

Přečtěte si znovu desátý verš a přečtěte si Deuteronomium 18:10:

„Ať se u tebe nenajde, kdo by svého syna či dceru provedl ohněm! Stejně tak žádný věštec, jasnovidce, hadač, čaroděj“. Nyní si přečtěte, co Hospodin říká pohanům, kteří by se chránili před pouhým soudem, který na ně přijde: „Vyčerpána jsi všemi těmi radami! Jen ať se teď tví astrologové postaví, hvězdopurci se svou předpovědí na měsíc, ať tě zachrání z toho, co na tebe přichází.“ Izajáš 47:13 (B21). Zde vidíme, že přesně ty věci, ke kterým se Galatští vraceli, byly Hospodinem zakázány, když Izrael vyváděl z Egypta. Také můžeme říci, že když Bůh tyto věci zakázal, varoval Izraelity před dodržováním šabatu (soboty), což je stejné jako říci, že Pavel pokáral Galat'any za to, že ho dodržují, nebo že se na sobotu odvolával. Bůh tyto věci zakázal v té samé chvíli, kdy vydal příkázání týkající se dodržování soboty/šabatu. Galat'ané se navrátili tak daleko do svých starých kolejí, až se Pavel bál, že veškerá jeho práce pro ně byla marná. Opouštěli Boha a vraceli se k „slabým a ubohým principům světa“, o kterých si žádný - zbožnou úctu projevující člověk - nemůže myslet, jako kdyby měli nějaké napojení na Boha. Zaměnili svoji slávu za to, „co mu neprospěje“ (Jeremiáš 2:11); protože to, čím se řídí národy, jsou pouhé nesmysly.“ (Jr 10:3) E. J. Waggoner, *Glad Tidings*, p. 176.1.

Není to podivné, že těmto dvěma spisům chyběly prvky, které byly vynechány ze dvou redigovaných a znovu vydaných knih Jonese a Waggonera?

Vedoucí církve tyto chybějící prvky nepřijali, protože Smith i Butler učili tomu, že „Židovské svátky“, byli těmi, o nichž se mluvilo v této 4. kapitole, a o kterých Smith a Butler řekli, že byly přibity na kříž.

Když na téma Galatským 4 nahlédnete do CASD Biblického komentáře, sv. 6 s. 967, tak ten podává představu, že Galatští se obrátili nazpět do judaismu, spíše než zpět ke svým

starým slavnostem neznabohů - pohanů. Ale oni se nemohli vrátit k něčemu, čemu nikdy nevěřili, před tím, než se stali křesťany.

Jelikož Jones a Waggoner uvedli, že se jednalo o pohanské svátky, tohle znamenalo, že Boží svátky jsou stále tady a jsou pro všechny závazné. Tohle byla ta skutečná komplikace během před-sezení. Tohle by tenkrát přineslo část „Spravedlnosti“ z Víry, která byla na hlavních sezeních odmítnuta. Kdyby se bývali hádali, zda jsou ustanovení součástí Božího morálního zákona, a zákon ukazuje Kristův charakter, pak je jasné, kam by to všechno mohlo vést, a skutečně by mohli všichni nést - na svých rukou více než kolik dokázali unést - i kdyby chtěli. Toto je ten „kostlivec“ v naší skříni CASD po všechny ty roky. Nastal čas objasnit a vyjasnit toto dlouhé zakrývání pravdy o tomto tématu. Kvůli tomuto nesouhlasu nebylo téma *Spravedlnosti z víry* přijatelné, i když to Ellen Whiteová mnohokrát podpořila.

V tomto bodě se podívejme na historii týkající se svátků během počátků našeho hnutí.

Hnutí sedmého měsíce

Samuel Snow nejprve vypočítal datum [pozn. překl. Kristova příchodu] na 22. října 1844. Na setkání v táboře v Exeteru v Maine kázal Joseph Bates. Uprostřed Batesova kázání mu jakási žena řekla: „Zde je muž, který k tomu má něco důležitého říci.“ Snow představil své datum 22. října pro Den smíření v roce 1844 a vyburcoval shromáždění. Tato zpráva měla pomalejší start, ale někteří z milleritských kazatelů ji začali šířit a poté se šířila jako blesk a stala se známou jako *Hnutí sedmého měsíce*. Toto hnutí bylo hodně podobné oněm dávným Letnicím.

O. R. L. Crosier napsal článek o Svatyni a Ellen Whiteové bylo Bohem řečeno, aby mu řekla, ať jej publikuje, protože článek byl pravdivý. Následuje oddíl z publikace *Day Star* ze dne 2. července 1846 s názvem „Mojžíšův Zákon“, který vysvětluje Boží svaté dny, a poté následuje dlouhý článek o svatyni, ve kterém vynesl přednost Dne smíření. Svátek Dne smíření byl nejdůležitějším dnem sedmi výročních svátků. Skutečnost, že Bůh nařídil, aby toto psaní bylo zveřejněno, ukazuje na důležitost, kterou Bůh klade na Své svátky.

Ellen Whiteová výslovně podpořila/odsouhlasila Crosierův článek v roce 1847 na základě vidění toho roku, kdy byl vydán. „Pán mi před více než rokem ve vidění ukázal, že bratr Crosier měl to pravé světlo ohledně očištění svatyně atd. a že to byla Jeho vůle, aby bratr C. napsal tento názor; který nám předal v publikaci *Day-Star Extra*, 7. února 1846. Cítím se plně oprávněna Pánem, doporučit toto číslo Extra každému svatému.“ {O. R. L. Crosier, 1846, *Mojžíšův zákon*, str. 36.1} Pochopení těchto fází Kristova díla poskytlo základ pro nauku o svatyni, která se mezi adventisty, kteří zachovávají sobotu, neustále rozvíjela. Crosier zahájil svůj dlouhý článek o Svatyni, oddílem o Mojžíšově zákoně a o svátcích.

Mojžíšův zákon (Day Star Extra, 2/7/1846)

Pamatujte *na* zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorébu, ustanovení a nařízení pro celý Izrael. **Malachiáš 4:4 (CSP, 3:22)**

Příkaz tohoto verše - pamatovat na Mojžíšův zákon je tím posledním ve Starém zákoně a je vydán v souvislosti s prorockým popisem „velkého a strašného dne Páně“, jako by zákon obsahoval něco, co by ten den popisovalo více. Možná jsme zákonu věnovali příliš málo pozornosti, neviděli jsme jeho význam a oheň, který byl navržen, aby vnesl světlo na „dobré věci, které přijdou“. Náš Spasitel a apoštolové se učili od Mojžíše a rovněž i od proroků o „věcech, které se Spasitele týkaly“.

Zákon by měl být studován a mělo by naň být pamatováno jako na zjednodušený model velkého systému vykoupení, který obsahuje symbolická znázornění díla, jež zahájil náš Spasitel při svém prvním příchodu, kdy „přišel naplnit Zákon doplna“, a který má být dokončen ve „vykoupení zakoupeného vlastnictví k chvále Jeho slávy“. Vykoupení je osvobození zakoupené zaplacením výkupného, a proto nemůže být úplné, dokud nebudou člověk a země vysvobozeni z podřízenosti a následků hříchu; poslední akt osvobození bude na konci 1000 let. Až k tomuto bodu se rozprostíral stín Zákona. To, že význam Zákona přesahuje první příchod, je zřejmé z těchto úvah:

1. Očištění Svatyně bylo součástí právní služby (Leviticus 16:20:33) a její skutečnost (naplnění) neměla být očištěna až do konce 2300 dnů; Daniel 8:14
2. Soboty pod Zákonem symbolizují (znázorňují) onen velký Šabat, sedmé tisíciletí neboli milénium; Židům 4:3.
3. Jubileum (rok milosti) je předobrazným příkladem osvobození a návratu do zajetí celého zajatého Izraele; to nelze splnit až do vzkříšení spravedlivých.
4. Ani jeden z podzimních předobrazů [svátků] nebyl naplněn při prvním příchodu.
5. Zákonné smíření desátého dne nebylo, v té době ani nemohlo být, naplněno.

Byl pohřben, vstal a vylil Ducha Svatého v přímém naplnění předobrazů, k čemuž by bývalo nedošlo, kdyby význam zákona skončil na kříži. Jeho pomazání a ukřižování byly ve skutečnosti jen začátkem jeho naplnění, jako počátek toho velkého systému vykoupení, jehož stíny byly obsaženy v zákoně.

Všichni připustí, že některé z těch předobrazů byly naplněny a jiné nikoli. Jelikož je ještě třeba splnit, je na nás, abychom si pamatovali a studovali zákon, abychom se naučili jejich podstatu a význam.

Zákonné předobrazy a naplnění

„To, že některé ze zákonných předobrazů se setkaly se svými skutečnostmi (naplněními) je zcela mimo kontroverzi. Naučením se způsobu jejich naplnění a principu času, kdy jsou naplňovány; můžeme pochopitelně přistoupit k vyšetřování ostatních předobrazů. Existují dvě třídy ročních předobrazů [svátků, pozn. překl.]- jarní a podzimní; Leviticus 23. Ty první se se svými předobrazy setkali při prvním adventu, ale ty druhé se mají naplnit v souvislosti s druhým adventem a po něm.“ O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.12.

„Jarní předobrazy byly Pesach 14-tého prvního měsíce, svátek nekvašeného chleba, od 15. až 22. dne prvního měsíce, mávání prvotinami 16. dne prvního měsíce a svátek týdnů neboli Letnic 50 dní poté ve 3. měsíci. Leviticus 23:1-21.“ O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.13

„Náš Spasitel byl zásadově přesný v (zahajování) jejich naplňování v samotné době, kdy byly podle Zákona dodržovány, jak bratři opakovaně prokázali. Zjevně jsme ale pochybili, když jsme prostor jejich naplnění ohraničili, ony se naplňují během evangelijní dispensace (časového období).“ O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.14.

POZNÁMKA: pokud byly opakovaně znázorňovány, musely být opakovaně diskutovány.

„Pesach, 1. Korintským 15:3; Předal jsem vám to hlavní, co jsem sám přijal: Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem.“ 1 Kor 5:7 „vždyť bylo i obětováno naše Minutí² - Kristus“, Pavel považoval za důležité jako první předat nám poselství, že Kristus zemřel za naše hříchy v naplnění zabití pesachového beránka. To se mu dostalo ze zákona, ačkoli zákon nikde neříká slova, že Ježíšovo ukřižování by mělo být skutečností (naplněním) zabití pesachového beránka; přesto tak jasné bylo to naplnění, že to poskytlo nevyvratitelný důkaz, že Ježíš je tím Mesiášem. O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.15

Židé na něj nemohli položit ruce, dokud nenastala jeho hodina, a poté, co byl „přiveden jako beránek na porážku“, zemřel, „naše Minutí – Pesach“, v ten samý měsíc, den a hodinu, kdy byla zabijena Pesachová oběť podle zákona. Je zjištěno, že pesachové naplnění začalo při ukřižování; ale kde to musí skončit? Nechme odpovědět Spasitele. Lukáš 22:15-18 Tehdy jim řekl: "Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka předtím, než budu trpět. Říkám vám, že už ho neokusím, dokud nedojde naplnění v Božím království." Uchopil kalich, vzdal díky a řekl: "Vezměte jej a rozdělte se spolu. Říkám vám, že už neokusím plod vinné révy, dokud nepřijde Boží království." Ten Pesachový svátek musí být naplněn v Božím království, které podle verše 18 bylo tehdy a teprve „přijde“. To Pesachové naplnění

---

² V ř. je aramejský tvar *pascha* (h. *pesach*) znamená ‚překročení / pomínutí‘. [Svátek se nazývá podle *pomínutí* domů označených krví beránka při poslední ráně egyptské. Ex 12 (zvl. vv. Mt.26:12. Mt.26:13. Mt.26:23 a 27). Srv. L.22:1p.]

stále není dokončeno. Pán ustanovil svou večeři pro novou smlouvu namísto starého Pesachového svátku, a kolikrátkoli ³ to děláme, poukážeme na jeho smrt, dokud On nepřijde. Jedním extrémem pesachové skutečnosti je jeho smrt a druhým jeho druhý příchod, proto má svátek rozpětí a je naplňován během dispenzace evangelia. O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.16.

Svátek nekvašených chlebů se v naplnění zdá být paralelní s pesachovou skutečností (naplněním). 1. Korintským 5:7, 8 (MPCZ); „ten starý kvas vymyjte, abyste byli novým těstem podle *toho*, jak jste nekvašení, vždyť bylo i obětováno naše Minutí - Kristus, svátkujme tedy, ne se starým kvasem, ani s kvasem zlovůle a podlosti, nýbrž s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy“. Ten předobraz byl tělesný, chléb vyrobený ze zrn, naplnění bylo duchovní, chléb je pravda, Boží slovo přijaté v upřímnosti. Hořké byliny, se kterými se chleba jedl, se zdají být vhodným příkladem pro soužení křesťanů v tomto stavu. Když začali 14. o Pesachu jíst nekvašený chléb a hořké byliny, začaly souzící zkoušky církve, kdy „Pastýř byl bit a ovce stáda se rozptýlily“; ale ony skončí a Bible bude nahrazena, až se „objeví nejvyšší pastýř“ a s radostí shromáždí „ovce určené na porážku⁴“ do našeho milovaného Sionu. “O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.17.

Prvotiny: To byla hrstka prvního zralého ovoce nebo obilí. 1. Korintským 15:4, 20, 23; Sk. 26:23, ukazují, že Kristus „třetího dne vstal podle písem“, „jako prvotina těch, kteří spali“, a položil tak základ vzkříšení k životu. To ovoce se zdá být spojeno s *Law of Moses*, p. 37.18., O. R. L. Crosiera z roku 1846.

„Svátek týdnů, kdy před Hospodinem bylo máváno dvěma chleby z nové mouky upečené s kváskem. Když se dovršoval den letnic, na učedníky padl Duch Svatý, princip života. To je jediná věc zaznamenaná jako předobraz svátku týdnů, která má zůstat s církví, dokud to „při jeho příchodu“ neoživí těla svatých. Teď se to musí jevit jako evidentní, že jarní naplnění, která začala zahájením evangelijní dispenzace, tak se uzavřou jejím zakončením. O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.19.

Z analogie musíme vyvodit závěr, že ta podzimní naplnění (skutečnosti) budou zabírat časové období v poměru k období, které zabírají jejich předobrazy, v určitém poměru jako ta jarní naplnění. Jinými slovy, období jejich naplnění musí představovat mnohaletou dispenzaci (časové období).“ O. R. L. Crosier, 1846, *Law of Moses*, p. 37.20.

---

³ 1 Kor 11:25 BKR

⁴ Za 11:7

Toto je od Ellen Whiteové:

Podobně se musí splnit předobrazy, které ukazovaly na jeho druhý příchod, a to v době, kterou naznačuje symbolická starozákonní bohoslužba. V mojžíšovském řádu se očistění svatyně neboli velký Den smíření konal podle židovského kalendáře desátého dne sedmého měsíce. {Lv.16:29-34} Velký spor, str. 399-400 (VDV 263)

Kvůli pochybení v roce 1888 většina adventistů s. d. nemá tušení, na kdy připadají podzimní svátky (předobrazy), ani co znamenají, ani že existují.

Hnutí sedmého měsíce

Následující čtyři články jsou od Jamese Whitea o hnutí sedmého měsíce. Tento první článek vyšel od Jamese Whitea krátce po zklamání v roce 1844. Další tři články napsal rok před svou smrtí.

První článek:

Ve vztahu k hnutí sedmého měsíce periodikum „Advent Herald“ ze dne 30. října uvádí:

„Obecně bylo zpočátku konečnému času oponováno; ale zdálo se, že jeho vyhlášení provázela neodolatelná moc, která před ním ‚padla na zem‘. Přehnal se zemí rychlostí tornáda a téměř současně se dostala do srdcí na různých i vzdálených místech a to způsobem, který lze vysvětlit pouze za předpokladu, že za ní byl Bůh. Ona všude vyprodukovala nejhlubší zkoumání srdce a ponížení duše před Bohem z nebeské výše. Způsobila zbavení se náklonnosti k věcem tohoto světa - uzdravení sporů a nepřátelství - vyznání křivd - zhroucení před Bohem a kající prosby se zlomeným srdcem k odpuštění a přijetí. Moc způsobovala ponižování a pokoření duše, jakého jsme nikdy předtím nebyli svědky. Redaktor, James White, *Advent Review*, srpen 1850, s. 6.2.

Lektoři mezi adventisty byli poslední, kdo ohledně toho času přijali názory, a ti prominentnější do toho spadli jako poslední ze všech. Zdálo se, že to není dílo lidí, ale že to bylo vyvoláno proti vůli lidí. Několik adventních novin došlo k tomuto názoru až v pozdní hodinu; a tento plátek jako poslední zvýšil hlas v šíření volání. Po dlouhou dobu jsme byli odhodláni nezúčastnit se toho hnutí, ani v opozici, ani v jeho prosazování. Poté jsme se snažili poukázat na to, co považujeme za několik nepřesností v použitých argumentech, které ale neměly podstatný vliv na výsledek. Teprve asi za dva týdny od začátku sedmého měsíce na nás průběh hnutí zvlášť zapůsobil - kdy jsme na něj měli takový pohled, že postavit se proti, nebo dokonce ještě chvíli mlčet, se nám zdálo, že vzdorujeme dílu Ducha svatého; a při vstupu do díla celou svou duší jsme mohli jen zvolat: „Co jsme my, že bychom měli bránit Bohu?“ Zdálo se nám, že to bylo natolik nezávislé na lidské činnosti, že jsme to mohli považovat pouze za naplnění „půlnočního volání“ poté co ženich otálel a panny si zdřímly a usnuly, když přitom všichni měli povstat a naleštit své lampy. A zdá se, že toto

poslední dílo bylo hotovo; protože nikdy předtím nebylo období, kdy by příslušné adventní skupiny byly v tak dobrém stavu připravenosti na Pánův příchod. Redaktor, James White, *Advent Review*, srpen 1850, s. 6.3.

Druhý článek:

„A ti, kteří se tamtoho hnutí zúčastnili, nejsou jediní, kteří se nyní můžou vrátit zpět ve své zkušenosti a hodovat na oživující víře, duši inspirující realitě minulosti. Ti, kteří se od té doby přimkli k adventní víře a naději a kteří viděli ve třech poselstvích ze Zjevení 13, minulé zasvěcení a požehnání, to současné dílo přípravy a budoucí slávu, tak se s námi mohou vrátit na podzim roku 1844, a spolu s námi sdílet oživení nebeského ozáření. Byl to náš Jeruzalém, kde jsme čekali a užívali si vylití Ducha svatého? Poté, co se všichni křesťané - stejně jako první Kristovi učedníci, kteří byli při této příležitosti přítomni - ohlédli s potěšením a užitekem zpět na den Letnic, mohou se těšit i tito, kteří vzali za svou nauku o druhém adventu od doby památného hnutí sedmého měsíce, takže se ohlédněte za tímto obdobím se vším zájmem těch, kteří se ho mohli zúčastnit. James White, 1868, *Life Incidence*, p. 181.1.

Dojmy věřících vytvářené a zanechávané v myslích věřících byly hluboké a trvalé. Bez ohledu na to, jak daleko se od té doby někdo odchýlil od Boha a jeho pravdy, v duši odpadlíka stále zůstávají stopy po díle. Nechte ho znovu slyšet téma; nechte mu jednoduše předložit jednoduchá fakta a on se bude na toto téma cítit, jako na žádné jiné. A ti, kteří se podíleli na tomto díle, kteří jsou daleko od Boha, a přesto chovají v srdci Boží slovo a křesťanské zkušenosti, tak budou toto téma hluboce prožívat a víra mnoha z nich bude vzkříšena k novému životu. Bůh vyslyší, aby se tyto stránky mohly ukázat jako požehnání pro mnohé takové. James White, 1868, *Life Incidence*, p. 181.2.

Na CD nosiči „Words of the Pioneers“ lze pro klíčové slovo *hnutí Sedmého měsíce* nalézt 136 výskytů. Několik dalších napsal James White. Pokud chcete vědět, jaké jsou vaše kořeny adventistů, vyhledejte si je a přečtěte, pak budete vědět, co můžete očekávat v budoucnu, až svátky budou přineseny zpět do církve a znovu bude padat pozdní déšť.

Třetí článek:

Tato a mnoho dalších částí Písma podobného smyslu, které se přímo vztahovaly na podmínky věřících v té době, nesloužilo pro ně jen jako povzbuzení k tomu, aby si pevně udrželi svou víru, ale také jako varování, aby neodpadli. James White, 1880, *Life Sketches*, p. 110.1.

V prozřetelnosti Boží, pozornost lidí v hnutí sedmého měsíce byla obrácena k předobrazům Mojžíšova zákona. Byl uveden argument, že jako byly naplněny v jejich pořadí a čase jarní předobrazy, jmenovitě Pesach, mávání snopem a oběti pokrmu, a to při ukřižování, Kristově vzkříšení a sestoupení Svatého Ducha na den Letnic, tak by se podzimní předobrazy naplnily pokud jde o čas, v událostech spojených s druhým příchodem, a to se zdálo být přesvědčivé a uspokojujivé. Zaujala se pozice,

že jako velekněz vyšel z předobrazné svatyně desátého dne sedmého měsíce a žehnal lidem, tak Kristus, náš Velekněz, v ten den vyjde z nebe, aby požehnal svému čekajícímu lidu. James White, 1880, *Life Sketches*, p. 110.2.

Čtvrtý článek:

„Jako závěrečné svědectví o charakteru hnutí sedmého měsíce zde uvedu jedno z publikace *Advent Shield*, vydaného v lednu 1845. A mějte na paměti, že *Shield* byl v té době standardním dílem o 440 stránkách, byl pro všechny adventisty, a že následující svědectví z něho bylo vydáno až tři měsíce po hnutí sedmého měsíce, kdy si adventisté vzali čas na přezkoumání minulosti a ustálili se - jak se předpokládalo - na pevné, jednotné pozici.

James White, 1880, *Life Sketches*, p. 104.1.

Ona moc všude vyprodukovala nejhlubší zkoumání srdce a ponížení duše před Bohem z nebeské výše. Způsobila zbavení se náklonnosti k věcem tohoto světa - uzdravení sporů a nepřátelství - vyznání křivd - zhroucení před Bohem a kající prosby se zlomeným srdcem k odpuštění a přijetí. Moc způsobovala ponižování a pokoření duše, jakého jsme nikdy předtím nebyli svědky. Jak Bůh skrze Joele přikázal, až se bude velký Boží den blížit, vyvolalo to roztržení srdcí, nikoli oděvů, a obrácení k Hospodinu s pústou a pláčem; a smutkem. Jak řekl Bůh skrze Zacharjáše, na jeho děti se vylil duch milosti a prosby; dívali se na Toho, kterého probodli, v zemi nastal veliký smutek, každá rodina rozdělená a jejich manželky rozdělené, a ti, kteří hledali Pána, tak před ním pokořovali své duše. Takový byl její účinek na Boží děti. “James White, 1880, *Life Sketches*, p. 104.2.

Jaký to musel být zážitek. Desátý den sedmého měsíce byl stanoven pomocí hodně solidního studia Bible Snowem, Crosierem, Hahnem a dalšími. To poskytlo důkaz, že naši otcové zakladatelé znali a rozuměli židovskému kalendáři, který vycházel ze sedmi výročních sobotních dnů, nazývaných svátky Hospodinovy. (Lv 23:1–2) Jakmile bylo tohle pochopeno a kázáno, způsobilo to takový pohyb Ducha svatého, že každý, kdo to slyšel, byl hluboce dojat a to se šířilo jako divoký oheň. Toto je způsob, jakým bude svět varován těsně předtím, než přijde Ježíš. Nebude to podle výmyslů člověka. Z toho, co jste dosud četli, co si myslíte, že by mělo být opakováno, aby Pán mohl přijít? Mohli bychom mít opět další hnutí sedmého měsíce? Pokud něco takového začne znovu, běda každému, kdo by proti tomu bojoval jako Smith a Butler v roce 1888. Jones, Waggoner a Ellen Whiteová to znovu rozjízďeli. Pamatujte, že to bylo na přelomu října a listopadu roku 1888, neboli v sedmém židovském měsíci, kdy se tato bitva odehrála a pozdní déšť začal padat - ale byl rychle zastaven.

Jak můžeme přijímat tento Den smíření [pozn. překl. z roku 1888], aniž bychom přijímali dalších šest svátků? Ony jsou všechny skloubeny a propojeny, aby vytvořily Hospodinův kalendář událostí, který ukazuje celý plán spasení. Ti z nás, kteří tyto svátky studují, tak mají vhléd do událostí posledních dní, o kterých jsem se jako člen církve adventistů nikdy nedozvěděl.

Jelikož tzv. Hnutí sedmého měsíce bylo výsledkem toho, že naši průkopníci studovali kalendář svátků, který dal Bůh Izraeli, a protože na ně Bůh vylil velkou část svého Ducha, když toto učení přijali, a protože naše samotné základní učení je založeno na výročním Dni smíření (svátku), proč jsme tak neústupní v tom, jak se těchto svátků zbavit a přibít je na kříž? Proč tam rovnou nepřibijeme ten Den smíření [pozn. překl. z roku 1888]? V podstatě myslím, že ho přibíjíme, ale ještě jednou, podle našeho postoje či názoru týkajícího se roku 1844, tak si myslím, že nepřibíjíme???

Jak ubíhala léta po roce 1844, tak se zdá, že při hledání dalšího způsobu, jak se zbavit svátků, Uriáš Smith provedl na toto téma nejpodrobnější studii. Uriáš do církve přišel až po onom velkém zklamání, takže během Hnutí sedmého měsíce nikdy nezažil mocný pohyb Ducha Božího. Ve výtiscích ze 17. ledna a 24. ledna časopisu *Review and Herald* v roce 1888 poskytl dlouhou podrobnou studii, v níž separoval šest výročních Sobot neboli svátků do podřadné pozice od (výroční) Soboty Dne smíření. To studium muselo trvat roky. Řekl, že to dělá proto, aby reagoval na obvinění, která dostával od nedělních církví, ale on jim býval mohl odpovědět stručnějším způsobem. Zdá se, že skutečně našel způsob, jak se zbavit oněch šesti svátků, zatímco jeden si ponechal – totiž Den smíření.

Tento Den je samotným kořenem našeho teologického stromu v adventismu. Pokud se tohoto Dne zbavíme, pak zde nemáme důvod být. Když odklidíme datum 22. října 1844, ztratíme všechna ostatní data při vysvětlování proroctví o 2300 dnech / letech. Také ztratíme naše učení o svatyni a vyšetřujícím soudu a s nimi odejde i poselství tří andělů atd. Ztratíme svoji identitu jako adventisté. Smith tedy musel Den smíření ponechat neporušený nebo jinak přestal být adventistou.

Po přečtení Smithova článku a zhodnocení toho, čeho dosáhl, mi připomněl citát Ellen Whiteové „neexistuje žádný smrtelník, který žije - je mi jedno, kým on je, [Uriáš Smith?] nebo jaká je jeho pozice [redaktor *Review and Herald*?] - a koho si Bůh oprávnil, aby si z Božího slova selektivně vybíral.

Dne 19. června 1889 se někdo zeptal Ellen Whiteové na Smithův článek v *Review and Herald*. To může, ale nemusí odkazovat na ten článek z ledna 1888. Pokud ne, pak Smith musel napsat další článek podobného druhu, aby od Ellen obdržel tento komentář.

Bratři, nedovolte, aby kdokoliv z vás byl vykolejen. No, řeknete: Co má znamenat to dílko bratra Smithe v *Review*? On neví, o čem mluví; *vidí lidi, vypadají jako stromy a chodí*⁵. Vše závisí na tom, zda jsme poslušní Božích přikázání. Smith proto ta přikázání, jež byla uvedena do falešného rámce (prostředí), bere a svazuje je do balíčku, jako bychom se vzdali tvrzení Božího zákona, když to žádná taková věc není. *1888 Materials*, Vol.1, p. 348.

Rovněž v dopise staršímu Butlerovi ze dne 14. října 1888 řekla: „Třesu se za vás a za staršího Smithe, protože vím ze světla, které mi Bůh občas dává posledních 45 let, že oba pracujete na principech, které nejsou úplně podle Božího řádu. Vaše porozumění se stalo v některých otázkách zmatené. Nesmíte si myslet, že vás Pán postavil do pozice, kterou nyní

---

⁵ Mk 8:24

zaujímáte jako jediní muži, kteří mají rozhodovat o tom, zda na Boží lid přijde ještě více světla a pravdy. Duch a vliv duchovních, kteří na toto setkání všeobecně přišli, je zahrnout světlo. Je mi líto, že nepřítel má ve vašich myslích moc, aby vás vedl k zaujetí takových stanovisek. Ta pro vás budou léčkou a velkou překážkou v Božím díle, pokud ze mě kdy mluvil Bůh. Neváhám k vám rozhodně promluvit, protože pozice, jíž zaujímáte, je zodpovědná pozice a váš vztah k věci a dílu Božímu to činí důležitým, abyste byli zcela jasní a správní ve svých představách o tom, co je pravda a co světlo. I když k vám mnoho lidí vzhlíží, abyste byl na cestě vůdcem, buďte velmi opatrní, abyste nevedl špatným směrem. *12 Manuscript Release*, p. 364.

SOUHRN

Abych to uvedl na pravou míru, já to chápu takto: Hnutí sedmého měsíce bylo celé v roce 1844 z Božího vedení. Ale v následujících letech se muži ve vedení [církve, pozn. překl.] rozhodli zbavit se šesti svátků tím, že změnili učení o zákoně, o němž se hovořilo v Galatským 4:8–11. Byla přestavena výhybka, která zatřídila židovské svátky do ceremoniálního zákona, a obojí bylo přibito na kříž, místo aby svátky byly zatříděny s morálním zákonem a nebyly přibity na kříž. Podívejte se na kterýkoli ze spisů k této poslední položce v CASD Biblickém komentáři na téma Koloským 2:14-17, nebo v knize Adventisté sedmého věří, 27 Věroučných článků, s. 292 (angl. str. 243), také na čtvrtletní lekci Sobotní školy Červenec - Září 2010, na straně 92 (viz 22. září). Smithovo a Butlerovo učení je dodnes jasně prezentováno. Jelikož se v roce 1888 Jones a Waggoner pokoušeli napravit toto chybné učení na před-sezeních (která shodou okolností byla v době sedmého židovského měsíce t. r.), církevní vedoucí Smith a Butler proti tomu důrazně bojovali.

Pozdní déšť začínal padat, když Jones, Waggoner a Ellen Whiteová přednesli *Spravedlnost z víry* a ta byla některými mladšími duchovními přijata a poté byla přijata i mezi lidmi, jakmile byla odprezentována na táborových setkáních. Ale královské síly zvítězily a ukončily to. Toto chybné učení se stalo standardním učení v naší církvi a je jím dodnes. Také onen antagonismus (nepřátelství) vůči svátkům je stále živý. A mohli bychom se divit? Jelikož nebylo učiněno pokání, je tohle důvod proč stále plane dřívější hněv a zášť? Protože za tím antagonismem stojí Satan, buďte opatrní, kterou stranu si vyberete.

Sedmý měsíc je stále dobou, kdy je Bůh ochoten vylít Svého ducha, pokud Jeho lid povstane a bude následovat Jeho příkaz „dostavit se na Mé svátky“ (Dt 16:16, Hejčl). V církvi CASD jsou doslova tisíce lidí, kteří svátky zachovávají. Bůh povolává ty, kteří jsou ochotni vyjít ven a dodržovat Jeho svátky v určených dobách v mnoha jiných sborech. V Oregonu je jedna skupina, v počtu zhruba 3-4 tisíce lidí z mnoha různých sborů. Jeden z těchto brzy nadcházejících roků Bůh znovu zahájí Hnutí sedmého měsíce. Asi to nebude známé podle tohoto jména, ale budete vy připraveni? Nebo budete stále dodržovat pohanské svátky?

Já v tomto hnutí za svátky vidím srovnání s dobou, kdy Ježíš řekl:

- „Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil.“ Jan 6:51 BKR
- „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.“ Jan 6:56 BKR
- „Mnozí z jeho učedníků, když *to* uslyšeli, řekli: „To je tvrdá řeč. Kdo to může poslouchat?“ Jan 6:60 CSP
- „Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.“ Jan 6:66 CEP
- „Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Jan 6:67 CSP
- „Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života.“ Jan 6:68 CSP

Také i já, když jsem poprvé uslyšel o svátcích, byla to pro mě tvrdá řeč. Trvalo to celý rok studia, než jsem byl pevně přesvědčen. Tato brožura není studií o svátcích, ale o historii svátků uvnitř denominace Církve adventistů sedmého dne. Pokud potřebujete další informace, můžete nás kontaktovat. Co uděláte s těmito informacemi o naší církevní historii, je rozhodnutí, které byste měli učinit pouze s velkou modlitbou a zkoumáním. Bůh necht' je s Vámi, jak budete pokračovat.

Bádání uskutečnil a připravil:

Norman Bradley 4755 Tullis Mine Road
Diamond Springs, CA. 95619
(530) 295-8148
pamagaem@directcon.net

Kopie k dispozici také na:
Bible Explorations (877) 475-1318
info@bibleexplorations.com

Abych to uvedl na pravou míru, já (autor této brožury) to chápu takto:

Hnutí sedmého měsíce bylo celé v roce 1844 z Božího vedení. Ale v následujících letech se muži ve vedení [církve, pozn. překl.] rozhodli zbavit se šesti svátků tím, že změnili učení o zákoně, o němž se hovořilo v Galatským 4:8–11. Byla přestavena výhybka, která zatřídila židovské svátky do ceremoniálního zákona, a obojí bylo přibito na kříž, místo aby svátky byly zatříděny s morálním zákonem a nebyly přibity na kříž.

Podívejte se na kterýkoli ze spisů k této poslední položce v CASD Biblickém komentáři na téma Koloským 2:14-17, nebo v knize Adventisté sedmého věří, 27 Věroučných článků, s. 292 (angl. str. 243), také na čtvrtletní lekci Sobotní školy Červenec - Září 2010, na straně 92 (viz 22. září). Smithovo a Butlerovo učení je dodnes jasně prezentováno.

Jelikož se v roce 1888 Jones a Waggoner pokoušeli napravit toto chybné učení na předsezeních (která shodou okolností byla v době sedmého židovského měsíce t. r.), církevní vedoucí Smith a Butler proti tomu vehementně bojovali.